

MDWUM

czasopismo Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego

medycyna
dydaktyka
wychowanie

luty 2017

Udział bakterii jelitowych oraz metyloamin pochodzących od mikroflory jelitowej w regulacji ciśnienia tętniczego i rozwoju nadciśnienia tętniczego

dr hab. n. med. Marcin Ufnal
– Kierownik Zakładu Fizjologii
i Patofizjologii Eksperymentalnej
Wydziału Lekarsko-Dentystycznego

01

2017

Warszawa
Rok XLIX
ISSN 0137-6543

W numerze:

Wywiad z prof. Elżbietą Mierzińską-Nastalską

– Dziekanem Wydziału Lekarsko-Dentystycznego 2

SGH WUM MBA w ochronie zdrowia 6

Stetoskop – czyli co słycać? 8

Najlepsi naukowcy wyróżnieni przez macierzyste wydziały 14

Projekty finansowane przez Narodowe Centrum Nauki

Udział bakterii jelitowych oraz metyloamin pochodzących od mikroflory jelitowej w regulacji ciśnienia tętniczego i rozwoju nadciśnienia tętniczego

– dr hab. n. med. Marcin Ufnal 18

Zrozumieć podwyższone ryzyko psychozy w populacji ogólnej

– dr n. med. Łukasz Gawęda 20

Najlepsi kandydaci na studia doktoranckie II WL w rekrutacji 2016/2017

Monika Pazura-Turowska 22

Karolina Dyrda 24

Agnieszka Wroblewska 26

Historia – prof. dr hab. Stanisław Biniecki (1907-1999)

– twórca oryginalnych polskich leków 28

Rozmowa z Romanem Końskim

– Przewodniczącym Zarządu Samorządu Studentów 32

Studenci WUM podczas Światowego Dnia AIDS 35

Medyczna WOŚP 38

Sukcesy rankingowe pracowników Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego 40

Awanse, nagrody 41

Zachować piękno – rozmowa z prof. Wiesławem W. Jędrzejczakiem 44

Odeszli 48

Co? Gdzie? Kiedy? 49

Nr 01/2017 przygotował zespół redakcyjny:

prof. dr hab. Dagmara Mirowska-Guzel (Redaktor Naczelna – Przewodnicząca Senackiej Komisji ds. Informacji Naukowej i Wydawnictw),
dr Anna Staniszeńska (Z-ca Redaktor Naczelnej – Z-ca Przewodniczącej Senackiej Komisji ds. Informacji Naukowej i Wydawnictw),
Marta Wojtack (Sekretarz Redakcji), Cezary Ksel, Barbara Jasińska, Kamilla Walczak, Maja Sosnowska (projekt graficzny, DTP);
zdjęcia: Michał Teperek, Wanda Widomska, Jarosław Oktaba, Tomasz Jędrzejewski

Adres Redakcji: MDW WUM, ul. Pawińskiego 3, pok. 312, 02-106 Warszawa, tel.: (22) 57 20 615; e-mail: mdw@wum.edu.pl

Druk: Pro-Print Usługi Poligraficzne Piotr Piwkowski

Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych, zastrzega sobie prawo redagowania i skracania tekstów

Prof. dr hab. n. med. Elżbieta Mierzwińska-Nastalska

Dziekan Wydziału Lekarsko-Dentystycznego w kadencji 2016-2020

Profesor Elżbieta Mierzwińska-Nastalska jest absolwentką Akademii Medycznej w Warszawie. Studia ukończyła na Oddziale Stomatologicznym I Wydziału Lekarskiego z wyróżnieniem, uzyskując dyplom Złotego Eskulapa (*Primus Inter Pares*).

Całe swoje życie zawodowe związała z Uczelnią, przechodząc wszystkie szczeble rozwoju naukowego i zawodowego. W roku 1987 uzyskała stopień doktora nauk medycznych z wyróżnieniem na podstawie pracy *Wyniki leczenia farmakologicznego stomatopatii protetycznych powikłanych infekcją grzybami drożdżopodobnymi oraz jego wpływ na odpowiedź immunologiczną typu komórkowego*. Stopień doktora habilitowanego uzyskała w roku 2000 na podstawie pracy *Zakażenia grzybicze błony śluzowej jamy ustnej u użytkowników uzupełnień protetycznych – badania kliniczne i immunologiczne*. Tytuł naukowy profesora otrzymała w roku 2006. Posiada specjalizację I stopnia ze stomatologii ogólnej oraz II stopnia w zakresie protetyki stomatologicznej. Odbyla staże szkoleniowe w klinikach uniwersyteckich Niemiec, USA, Anglii i Szwecji.

Od początku swojej pracy związana z Katedrą Protetyki Stomatologicznej, od 1999 roku pełni funkcję Kierownika Katedry Protetyki Stomatologicznej WUM, od 2014 roku zatrudniona na stanowisku profesora zwyczajnego. W latach 1999-2012 była Dyrektorem Instytutu Stomatologii. W kadencji 2012-2016 pełniła funkcję Dziekana nowo utworzonego Wydziału Lekarsko-Dentystycznego WUM. Obecnie wybrana do pełnienia funkcji Dziekana na drugą kadencję (2016-2020).

Główne kierunki zainteresowań naukowych prof. Elżbiety Mierzwińskiej-Nastalskiej obejmują badania dotyczące patologii tkanek jamy ustnej towarzyszących użytkowaniu uzupełnień protetycznych w zakresie diagnostyki, leczenia i profilaktyki stomatopatii protetycznych i zakażeń grzybiczych błony śluzowej jamy ustnej.

Kolejne dotyczą rehabilitacji protetycznej pacjentów po zabiegach chirurgicznych z powodu nowotworów w obrębie części twarzowej czaszki oraz pacjentów z wadami wrodzonymi, oceny wyników leczenia z zastosowaniem metod implanto-protetycznych, właściwości fizykochemicznych materiałów ceramicznych, nowoczesnych technologii stosowanych w projektowaniu i wykonawstwie uzupełnień protetycznych.

Prof. Elżbieta Mierzwińska-Nastalska jest autorką ponad 350 prac opublikowanych w recenzowanych czasopismach krajowych i zagranicznych, autorką i współautorką wydań książkowych dla studentów i lekarzy. Kierownik 5 projektów badawczych KBN i MNiSzW, brała udział w 2 wielośrodkowych programach badawczych. Jest promotorem 15 doktoratów. Za działalność naukową i dydaktyczną uhonorowana została dwukrotnie nagrodą Ministra Zdrowia, wielokrotnie JM Rektora macierzystej uczelni oraz European Prosthodontic Association.

Prof. Elżbieta Mierzwińska-Nastalska jest wiceprezydentem Polskiego Towarzystwa Stomatologicznego, redaktorem naczelnym czasopisma „Protetyka Stomatologiczna” oraz edytorem działu Prosthodontics w Journal of Stomatology.

Pełni funkcję prezesa Sekcji Polskiej Akademii Pierre Faucharda (APF), będącej organizacją o zasięgu międzynarodowym. Jest wiceprezesem Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Implantologii Stomatologicznej. Wchodzi w skład zarządu Polskiego Towarzystwa Edukacji Medyczno-Dentystycznej „Sapientia”. Pełniła funkcję konsultanta wojewódzkiego i następnie konsultanta krajowego w dziedzinie protetyki stomatologicznej. Uczestniczy w pracach towarzystw naukowych: Polskiego Towarzystwa Stomatologicznego, Polskiego Towarzystwa Edukacji Medyczno-Dentystycznej, European Prosthodontic Association, European Association for Osseointegration oraz Academy of Dentistry International.

Rozmowa z prof. Elżbietą Mierzwińską-Nastalską

Pani Profesor, kieruje Pani Wydziałem Lekarsko-Dentystycznym od początku jego istnienia.

Jak podsumuje Pani dotychczasowe jego osiągnięcia?

Samodzielny Wydział Lekarsko-Dentystyczny Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego powołany został 29 października 2012 roku w wyniku wydzielenia Oddziału Stomatologii z I Wydziału Lekarskiego, w strukturach którego funkcjonowaliśmy przez ponad 50 lat. Utworzenie niezależnego wydziału oznaczało uzyskanie autonomii i możliwości pokazywania oddzielnie dorobku naukowego i dydaktycznego stomatologii. W obliczu tych zmian stanęliśmy przed dużymi wyzwaniami organizacyjnymi w zakresie obowiązków dydaktyczno-naukowych oraz administracyjnych. Poza Dziekanem kierującym wydziałem, utworzono stanowisko Prodziekana ds. Dydaktyczno-Wychowawczych oraz Prodziekana ds. Nauki, ostatnio również Prodziekana ds. Nauczania w Języku Angielskim i Współpracy z Zagranicą. Zależało nam od początku na poszerzeniu i wzmocnieniu potencjału dydaktycznego i naukowego WLD. Dlatego też w wydziale obok dziesięciu jednostek stomatologicznych, Kliniki Kardiologii oraz Kliniki Otorinolaryngologii, stworzyliśmy Zakład Mikrobiologii Stomatologicznej, Klinikę Dermatologii i Immunodermatologii, Klinikę Neurologii Dziecięcej oraz Zakład Fizjologii i Patofizjologii Eksperymentalnej. Utworzono odrębny dziekanat i powołano własne komisje wydziałowe umożliwiające funkcjonowanie wydziału w systemie Uczelni. Aktualnie w wydziale jest zatrudnionych 30 samodzielnych pracowników naukowych, w tym 14 profesorów tytularnych i 16 doktorów habilitowanych. Przypomnę jeszcze, że w 2013 roku utworzyliśmy własne Studium Doktoranckie, a rok wcześniej rozpoczęliśmy nauczanie na kierunku lekarsko-dentystycznym w języku angielskim.

Wydział Lekarsko-Dentystyczny posiada uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk medycznych w stomatologii przeniesione z Instytutu Stomatologii. Decyzją Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów uzyskał także uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego w stomatologii oraz stopnia doktora nauk medycznych w medycynie. Od czasu utworzenia wydziału nadano stopień doktora nauk medycznych 37 lekarzom, a stopień doktora habilitowanego uzyskało 8 osób. W tym czasie wydział wzbogacił się także o 4 tytularnych profesorów.

Elżbieta
Mierzińska-
-Nastalska

Współcześnie o randze danej jednostki naukowej świadczy jej potencjał naukowy. Jakim potencjałem dysponuje Wydział Lekarsko-Dentystyczny?

Od początku zależało nam na podnoszeniu efektywności naukowej pracowników i ich aktywności publicystycznej, w tym zwiększeniu efektywności publikowania w renomowanych czasopismach. Włożona praca zaowocowała bardzo dużymi zmianami w zakresie osiągnięć naukowych: efektywność wzrosła z 26,09 punktów na osobę w roku 2012 do 42,43 w roku 2015, w sposób znamieny wzrosła liczba publikowanych prac. W rankingu MNiSzW, dotyczącym oceny parametrycznej jednostek naukowych, znaleźliśmy się w górnych rejestrach Kategorii B. Tym bardziej jest to znaczące, że byliśmy oceniani w grupie wszystkich wydziałów lekarskich. Natomiast spośród istniejących w kraju wydziałów lekarsko-dentystycznych uplasowaliśmy się najwyżej. Znalazło to także odzwierciedlenie

w 16. edycji rankingu szkół wyższych „Perspektywy 2015”, gdzie zajęliśmy pierwsze miejsce w kraju w kategorii kierunków dentystycznych. Pozycję lidera utrzymaliśmy w roku 2016. Główna nagroda w kategorii nauka – Innowatory WPROST 2014 również trafiła do naszego wydziału. Warto wspomnieć także o tym, że kontynuujemy tradycję organizowania corocznej konferencji międzynarodowej *Zachód-Wschód*, którą zapoczątkował prof. Janusz Piekarczyk, Rektor naszej Uczelni w latach 1999-2005, i która na stałe wpisała się w kalendarz ważnych akademickich wydarzeń naukowych, gromadzących specjalistów z kraju i z zagranicy.

Jakie są pomysły władz dziekańskich na ulepszenie jakości nauczania na WLD?

Stomatologia jest dyscypliną dynamicznie rozwijającą się zarówno w zakresie metod diagnostycznych, leczniczych, jak i materiałoznawstwa stomatologicznego. Postęp wiedzy jest bardzo szybki, wdrażane są nowe technologie, takie jak systemy CAD/CAM, czy cyfryzacja w stomatologii. Intensywny rozwój naukowo-techniczny i kliniczny w poszczególnych dziedzinach stomatologii wymaga stałych modyfikacji i unowocześniania procesu kształcenia i procedur leczniczych. Dlatego musimy czuwać nad aktualizacją programów nauczania, zgodnie z nowymi osiągnięciami nauki i techniki. Niezbędne jest uwzględnianie w procesie kształcenia zmieniających się oczekiwań pacjentów oraz stałe dostosowywanie programu studiów do zmieniających się wymogów i potrzeb rynku pracy.

W prowadzonej polityce kadrowej należy uwzględniać zatrudnianie nauczycieli akademickich o wysokich i stale podnoszonych kwalifikacjach zawodowych i naukowych, nabywanych także poza uczelnią. Opracowywanie narzędzi usprawniających proces kształcenia i ułatwiających jego ewaluację oraz dalsze doskonalenie kadry dydaktycznej to kolejny sposób na podnoszenie jakości kształcenia. Nasi studenci muszą posiadać zdolność łączenia wiedzy teoretycznej z nabywanymi umiejętnościami praktycznymi, dlatego zajęcia kliniczne powinny być prowadzone w małych grupach, z dostępnością do pacjentów. Rodzi to kolejny problem związany z brakiem zabezpieczenia funduszy na pokrycie kosztów leczenia pacjentów w ramach dydaktyki oraz wąskim zakresem finansowania świadczeń stomatologicznych ze środków publicznych i brakiem finansowania wielu procedur leczniczych. Dlatego tak ważne są dążenia do stworzenia możliwości nauczania w oparciu o symulację medyczną, choć nie zawsze zastąpi to potrzebę kontaktu w procesie dydaktycznym z „żywym” pacjentem. Widzimy także konieczność stosowania nowych jakościowo rozwiązań w edukacji (e-learning, tworzenie autorskich programów kształcenia podstawowego i fakultatywnego), wprowadzania form uwzględniających rozszerzony program kształcenia dla najbardziej zainteresowanych, zdolnych studentów i podejmowania działań na rzecz doskonalenia kadry akademickiej w zakresie dydaktyki i kultury nauczania. Należy myśleć także o wymianie doświadczeń w zakresie jakości kształcenia z innymi strukturami akademickimi, zarówno na polu krajowym, jak i międzynarodowym. Chciałabym podkreślić, że nasze starania dla zapewnienia wysokiej jakości kształcenia studentów znalazły odzwierciedlenie w pełnej ocenie we wszystkich przyjętych kryteriach jakościowych Państwowej Komisji Akredytacyjnej, jaką uzyskał nasz bardzo młody wydział.

Niemniej funkcjonowanie wydziału nie jest wolne od problemów, rozwiązanie których będzie wyzwaniem dla władz nowej kadencji. Które z nich będą najważniejsze?

Pomimo dobrze przygotowanej kadry dydaktyczno-naukowej, stworzenia mechanizmów rozwoju naukowego i dydaktycznego oraz zaangażowania w proces dydaktyczny i działalność naukową pracowników, dalece niewystarczająca i rozproszona baza realizująca zadania dydaktyczne na terenie miasta bardzo utrudnia funkcjonowanie wydziału. Najtrudniejsze warunki lokalowe posiadają jednostki zlokalizowane przy ul. Miodowej, ale też wszyscy borykamy się z niewystarczającą liczbą dydaktycznych stanowisk pracy klinicznej dla studentów i ciągłą awaryjnością sprzętu. Ma to odzwierciedlenie w corocznych ankietach, w których studenci skarżą się na kłopoty w realizacji zajęć klinicznych ze względu na psujący się, przestarzały sprzęt. Pomimo tych trudności staramy się prowadzić dydaktykę na odpowiednim poziomie, o czym świadczą wyniki LDEK i wysokie oceny nauczycieli akademickich. W ostatniej ankiecie studenckiej to nauczyciele WLD uzyskali najwyższe oceny w Uczelni. Infrastruktura i rozproszenie jednostek uczestniczących w realizacji procesu kształcenia na terenie miasta utrudnia pracę nie tylko dydaktyczną, ale również naukową, kliniczną oraz współpracę międzyzakładową. Niezadowalające są również warunki współpracy ze szpitalną bazą kliniczną, ze względu na niewystarczające zaopatrzenie w materiały konieczne do pracy klinicznej, zatrudnianie większości pracowników WUM na wolontariacie, kłopoty z bieżącymi naprawami sprzętu oraz potrzebami remontowymi.

Pewnego rodzaju zagrożeniem dla funkcjonowania wydziału jest niewystarczająca dotacja budżetowa na realizację na wymaganym poziomie dydaktyki przed i podyplomowej oraz na rozwój bazy dydaktycznej, zgodny z osiągnięciami nauki i techniki. Odrębną sprawą są trudności w pozyskiwaniu grantów naukowych na badania kliniczne w dziedzinie stomatologii. Utrudnienia w przyznawaniu grantów polegają na ukierunkowaniu ich na badania podstawowe nieposiadające przełożenia klinicznego, co jest sprzeczne z założeniami praktycznej dyscypliny jaką jest stomatologia. Konieczne jest więc poszukiwanie także innych źródeł finansowania aktywności naukowo-badawczej.

Ważnym zadaniem dla wydziału jest zwiększenie zaplecza aparaturowo-badawczego i infrastruktury informatycznej. Największym jednak wyzwaniem obecnej kadencji dla funkcjonowania wydziału jest budowa Uniwersyteckiego Centrum Stomatologii, zapewniającego lokalizację jednostek stomatologicznych w jednym obiekcie, wyposażonego w sprawny, nowoczesny sprzęt, pozwalający na kształcenie studentów na wysokim poziomie, w zgodzie z dynamicznym rozwojem stomatologii.

Wspominała Pani Profesor na wstępie o English Dentistry Division. Czy mógłbym poprosić o krótką ocenę jego działalności?

Rozpoczęcie w 2012 roku nauczania w języku angielskim na kierunku lekarsko-dentystycznym wymagało wzmocnienia potencjału dydaktycznego wydziału i przygotowania programów nauczania w języku angielskim. Utworzyliśmy aktualne źródła wiedzy dla studentów – podręczniki, skrypty, wykłady, seminaria. Również utworzenie stanowiska Prodziekana ds. Nauczania w Języku Angielskim i Współpracy z Zagranicą było podyktowane potrzebą dalszego rozwoju i doskonalenia systemu nauczania studentów EDD oraz koniecznością umiędzynarodowienia wydziału i nawiązania współpracy z uczelniami zagranicznymi. Obecnie kształcimy studentów w języku angielskim na czterech latach studiów. Od roku akademickiego 2016/2017 rozpoczęliśmy nauczanie także na ostatnim, piątym roku studiów. Rozszerzenie dydaktyki przeddyplomowej w języku angielskim daje możliwość zwiększenia prestiżu wydziału na arenie krajowej i międzynarodowej oraz zapewnia wymierne korzyści finansowe dla Uczelni. Posiadamy odpowiedni potencjał dydaktyczny, przygotowane kadry do prowadzenia zajęć oraz opracowane programy nauczania, jednak zwiększenie liczby studentów nie jest aktualnie możliwe, ze względu na trudności lokalowe i niewystarczającą bazę dydaktyczną. Dlatego priorytetem jest stworzenie infrastruktury zapewniającej poprawę warunków studiowania, pozwalającej na realizację zadań dydaktycznych na odpowiednim poziomie.

Rozmawiał Cezary Ksel

SGH WUM MBA w ochronie zdrowia

24 stycznia 2017 roku w siedzibie Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego odbyła się konferencja prasowa z udziałem rektorów WUM i SGH: prof. Mirosława Wielgosia oraz dr. hab. Marka Rockiego, prof. SGH. Tematem konferencji był rozpoczynający się, pierwszy w polskich uczelniach publicznych program w formule Master of Business Administration SGH-WUM MBA w ochronie zdrowia. Jest to pierwszy w Polsce program w formule MBA, którego współorganizatorem jest uniwersytet medyczny. Niespotykaną dotąd nigdzie w Polsce wartość studiów stanowi połączenie doświadczenia w obszarze ochrony zdrowia Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego oraz praktyki w realizacji studiów typu MBA Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie.

W konferencji udział wzięli również: dr hab. Piotr Wachowiak, prof. SGH – Prorektor ds. nauki i zarządzania, prof. Bolesław Samoliński – Dziekan Centrum Kształcenia Podyplomowego WUM, dr hab. Rafał Mrówka, prof. SGH – kierownik Programu MBA-SGH, dr Michał Jakubczyk – z-ca kierownika Programu SGH-WUM MBA, mgr Artur Białoszewski – kierownik Programu SGH-WUM MBA.

Studia, których I edycja rozpocznie się w marcu br., skierowane są do:

- menedżerów ochrony zdrowia, kadry zarządzającej oraz specjalistów pracujących w ochronie zdrowia,
- właścicieli małych, średnich i dużych przedsiębiorstw działających w ochronie zdrowia m.in. niepublicznych i publicznych zakładów opieki zdrowotnej,
- pracujących w administracji publicznej w obszarze ochrony zdrowia i strukturach samorządowych,
- przedsiębiorstw medycznych,
- pracowników firm farmaceutycznych.

Program dedykowany jest wyższej kadry kierowniczej i menedżerom o znacznym doświadczeniu zawodowym. Naukowcy Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego i Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, liderzy w medycynie i zarządzaniu, przygotowują przyszłych menedżerów do zarządzania ochroną zdrowia, m.in. w obszarze rozwoju technologii medycznych i gospodarki oraz ekonomii i zarządzania.

Kadrę programu SGH-WUM MBA tworzą doświadczeni wykładowcy z Polski i ze świata, najlepsi wykładowcy Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz eksperci zewnętrzni posiadający zarówno doświadczenia edukacyjne, zweryfikowane wielokrotnie umiejętności przekazywania własnej wiedzy, jak również bogate doświadczenia praktyczne w biznesie.

Zajęcia prowadzone będą przez wykładowców i praktyków reprezentujących obie renomowane uczelnie, prezesów firm farmaceutycznych i innych ekspertów wyznaczających współczesne trendy w zarządzaniu ochroną zdrowia. Dzielenie się doświadczeniem zawodowym, analiza przypadków biznesowych, gotowe rozwiązania problemów strategicznych, umiejętności i kompetencje menedżerskie – to najcenniejsze wartości, które umożliwią słuchaczom studiów prosperowanie w sektorze ochrony zdrowia.

Plan studiów przewiduje ponad 20 przedmiotów, które przygotowują studentów do sprawnego zarządzania podmiotami leczniczymi. Wśród nich znajdują się m.in.: ekonomia menedżerska, zdrowie publiczne, statystyka i analiza decyzji, zarządzanie zasobami ludzkimi, rachunkowość finansowa, marketing i komunikacja w ochronie zdrowia, nowe

technologie w ochronie zdrowia, zarządzanie projektami, negocjacje, prawne i organizacyjne aspekty badań klinicznych, zarządzanie kryzysowe.

Studia trwać będą cztery semestry (550 godzin zajęć). Zajęcia prowadzone będą w trybie weekendowym, w piątek i sobotę. Warunkiem uczestnictwa w studiach podyplomowych jest ukończenie studiów II stopnia (magisterskich) lub jednolitych studiów magisterskich dowolnego kierunku, udokumentowane przynajmniej roczne doświadczenie na stanowisku kierowniczym oraz rozmowa kwalifikacyjna.

Po ukończeniu studiów absolwent otrzyma dyplom Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

„Uruchomienie studiów poprzedziła długa i intensywna praca specjalnie powołanej Rady Programowej pod przewodnictwem dr. hab., prof. SGH Mirosława Jarosińskiego – kierownika Podyplomowych Studiów Zarządzania Organizacjami Ochrony Zdrowia. Program i plan studiów stworzony został przez wybitnych specjalistów obydwu Uczelni i ekspertów zewnętrznych mających praktyczne doświadczenie w wybranych obszarach nie tylko ochrony zdrowia, ale i ekonomii, finansów, zarządzania czy marketingu. W pracach tych z ramienia SGH brali udział, m.in.: prof. Gertruda Krystyna Świdorska, prof. Ryszard Rapacki, dr hab., prof. SGH Rafał Mrówka, z ramienia WUM, m.in.: prof. Bolesław Samo-

liński, prof. Zbigniew Gaciong, prof. Leszek Pączek, zaś jako ekspert zewnętrzny prof. Krzysztof Opolski. To połączenie doświadczenia w realizacji studiów typu MBA Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz doświadczenie w obszarze ochrony zdrowia Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego stanowi niezwykłą, nigdzie w Polsce niespotykaną dotąd w kraju wartość. Ponadto dobór kadry, w której skład wchodzi najlepszych wykładowców SGH i WUM uzupełnieni przez ekspertów zewnętrznych, gwarantuje jakość realizacji programu na najwyższym poziomie” – mówi mgr Artur Białoszewski – kierownik Programu SGH-WUM MBA.

Za postępowanie prac związanych z przygotowaniem programu i rozpoczęciem rekrutacji odpowiedzialny ze strony WUM jest pracownik Zakładu Zagrożeń Środowiskowych i Alergologii, specjalista zdrowia publicznego, ekonomista mgr Artur Białoszewski, a ze strony SGH dr Michał Jakubczyk, pracownik Zakładu Wspomagania i Analizy Decyzji, prowadzący badania naukowe w obszarze modelowania preferencji dotyczących zdrowia (np. członek International Academy of Health Preference Research) i mający kilkunastoletnie doświadczenie w obszarze ekonomicznych aspektów oceny technologii medycznych.

Szczegółowe informacje dotyczące procesu rekrutacji, finansowania studiów oraz wykładowców programu są dostępne na stronie internetowej <http://sghwummba.wum.edu.pl/>.

Kamilla Walczak

Przedmioty:

Przywództwo i zachowania w organizacji, Zarządzanie strategiczne, Ekonomia menedżerska, Zdrowie publiczne, Statystyka i analiza decyzji, Zarządzanie zasobami ludzkimi, Rachunkowość finansowa, Marketing i komunikacja w ochronie zdrowia, Rachunek kosztów i rachunkowość zarządcza, Nowe technologie w ochronie zdrowia, Zarządzanie projektami, Zarządzanie jakością w ochronie zdrowia, Zarządzanie finansami, Prawne i etyczne aspekty funkcjonowania ochrony zdrowia, Ekonomia ochrony zdrowia (plus Komercyjne ubezpieczenia zdrowotne), Zarządzanie podmiotami leczniczymi, Audyt i kontrola wewnętrzna, Negocjacje, Kontraktowanie świadczeń zdrowotnych, Pozyskiwanie finansowania zewnętrznego przez szpitale, HTA – Ocena technologii medycznych, Prawne i organizacyjne aspekty badań klinicznych, Zarządzanie kryzysowe, Spotkania z ekspertami.

Ochrona zdrowia w sytuacji bezdomności

Pod honorowym patronatem Wojewody Mazowieckiego Zdzisława Sipiery 16 grudnia 2016 roku w Centrum Biblioteczno-Informacyjnym odbyło się seminarium poświęcone ochronie zdrowia w sytuacji bezdomności. Wydarzenie wieńczyło dwuletni projekt „Pomocna Dłoń”, realizowany przez Stowarzyszenie MONAR we współpracy z Mazowieckim Szpitalem

Chirurgii Urazowej im. św. Anny przy ul. Barskiej w Warszawie oraz stołecznym Szpitalem Solec. Głównym celem seminarium było przedstawienie wypracowanych metod pomocy hospitalizowanym pacjentom, znajdującym się w sytuacji bezdomności i potrzebującym wsparcia po zakończonym procesie leczenia, oraz przedstawienie aktualnych rozwiązań prawnych dotyczących organizacji pomocy społecznej i zdrowotnej osób bezdomnych. Spotkanie zorganizował Zakład Zdrowia Publicznego WUM we współpracy ze Stowarzyszeniem MONAR.

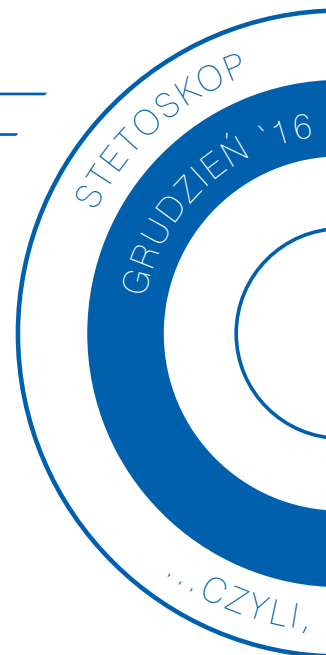
*Mgr Iwona Bruśk (Zakład Zdrowia Publicznego)
i Robert Starzyński (MONAR)*

Odśloniecie portretu w Galerii Rektorów

19 grudnia 2016 roku podczas posiedzenia Senatu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego odbyło się odśloniecie portretu prof. Marka Krawczyka – Rektora WUM w latach 2008-2016. Wspólnego odślonienia obrazu dokonał JM prof. Mirosław Wielgoś wraz z uhonorowanym Profesorem Markiem Krawczykiem. Obraz zawisł w Galerii Rektorów w Sali Senatu obok portretów rektorów naszej Uczelni: prof. Franciszka Czubalskiego, prof. Marcina Kacprzaka, prof. Bolesława Górnickiego, prof. Leszka Szczęsnego-Zgliczyńskiego, prof. Jerzego Szczerbana, prof. Jana Nielubowicza, prof. Bogdana Pruszyńskiego, prof. Tadeusza Tołłoczki, prof. Andrzeja Górskiego, prof. Janusza Piekarczyka i prof. Leszka Pączka.

Uroczysty moment odślonienia portretu prof. Marka Krawczyka

Spotkanie Noworoczne Rektorów

Początek 2017 roku rozpoczął się tradycyjnym Noworocznym Spotkaniem Rektorów. 4 stycznia JM prof. Mirosław Wielgoś przyjął w swoim gabinecie prof. Tadeusza Tołłoczkę – Rektora Akademii Medycznej w Warszawie w latach 1990-1996.

Noworoczne spotkanie JM prof. Mirosława Wielgosia i prof. Tadeusza Tołłoczki

Pionierski zabieg w klinice prof. Krzysztofa Zieniewicza

5 stycznia w Pracowni Endoskopowej Kliniki Chirurgii Ogólnej, Transplantacyjnej i Wątroby WUM, od niedawna kierowanej przez prof. Krzysztofa Zieniewicza, wykonano pierwsze w Polsce zabiegi endoskopowej obliteracji żyłaków żołądka pod kontrolą EUS (endosonografii) z użyciem coils naczyniowych i kleju tkankowego.

Leczeniu poddano czterech pacjentów z zaawansowanymi żylakami żołądka spowodowanymi zakrzepicą żyły wrotnej i marskością wątroby. Zabiegi, które przeprowadzono podczas warsztatów endoskopowych, wykonali: gościnnie dr hab. Anna Wiechowska-Kozłowska ze Szpitala MSWiA w Szczecinie oraz dr Sławomir Kozieł, gospodarz warsztatów. Współuczestniczyli: zespół pielęgniarek endoskopowych: Marzena Adamska (Szczecin), Małgorzata Arcikiewicz, Elżbieta Bąk, Małgorzata Kozłowska i Alicja Liśkiewicz (Warszawa); zespół anestezjologiczny: dr Dariusz Kowalewski, dr Marta Kornas, pielęgniarki: Barbara Dąbrowska i Joanna Opałka oraz przedstawiciele firm Varimed (Pentax) i HammerMed (Cook Medical). Żylaki przełyku i żołądka rozwijają się na skutek nadciśnienia wrotnego, towarzyszącego marskości wątroby o różnej etiologii oraz zakrzepicy żyły wrotnej. Żylaki mogą być źródłem ciężkiego krwotoku, obarczonego dużym ryzykiem zgonu. Metodą z wyboru w leczeniu żylaków przełyku jest endoskopowe podwiązanie opaskami elastycznymi (EVL). Metodą z wyboru w leczeniu żylaków żołądka jest obecnie ich obliteracja klejami cyanoakrylowymi. Wciąż jednak poszukuje się nowych metod leczenia. Jedną z nich, uznaną i stosowaną jedynie w kilku czołowych ośrodkach zajmujących się tym problemem, jest obliteracja żylaków coilami naczyniowymi w połączeniu z klejem cyanoakrylowym.

Zabiegi te wykonuje się pod kontrolą endosonograficzną z kolorowym Dopplerem, co pozwala zlokalizować żylaki o największym przepływie oraz żyły przeszywające zasilające żylaki. Dzięki dokładnej wizualizacji można precyzyjnie wprowadzić coile i klej do światła żylaków oraz w czasie rzeczywistym obserwować okluzję naczyń. Zamknięcie żył przeszywających znacznie ogranicza ryzyko nawrotu żylaków.

Dr Sławomir Kozieł z zespołem podczas przeprowadzania zabiegu

Ogłoszenie wyników XIX Rankingu Szkół Ponadgimnazjalnych – Perspektywy 2017

Rektor prof. Mirosław Wielgoś oraz Cezary Urban (w środku) – dyrektor XIII LO w Szczecinie, najlepszego liceum w Polsce wg rankingu Perspektyw

10 stycznia w murach naszej Uczelni, po raz pierwszy w jej historii, odbyła się prezentacja zwycięzców Ogólnopolskiego Rankingu Szkół Ponadgimnazjalnych 2017, przygotowanego przez miesięcznik „Perspektywy”. W gali odbywającej się w Auli im. prof. Janusza Piekarczyka Centrum Dydaktycznego uczestniczył Rektor prof. Mirosław Wielgoś. Do przygotowania nowej edycji rankingu, którego Partnerem Głównym była nasza Uczelnia, przeanalizowano wyniki 2220 liceów ogólnokształcących oraz 1787 techników (bez szkół dla dorosłych). Na podstawie kryteriów oceniających poszczególne szkoły, przygotowanych przez Kapitułę Rankingu pod przewodnictwem prof. Jana

Łaszczyka – byłego Rektora Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie, sporządzono pięć rankingów odzwierciedlających główne aspekty pracy szkół ponadgimnazjalnych: Ogólnopolski Ranking Liceów Ogólnokształcących 2017, Ogólnopolski Ranking Techników 2017, Ranking Maturalny Liceów Ogólnokształcących 2017, Ranking Maturalny Techników 2017 oraz Ranking Szkół Olimpijskich 2017. Oprócz JM prof. Mirosława Wielgosia w Auli zasiadli, m.in.: Maciej Kopeć – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej, Piotr Krzystek – Prezydent Miasta Szczecin, Waldemar Paszyński – Zastępca Prezydenta m.st. Warszawy, dr hab. inż. Krzysztof Lewenstein – Prorektor ds. Studiów Politechniki Warszawskiej, prof. Grzegorz Mazurek – Prorektor ds. Współpracy z Zagranicą Akademii Leona Koźmińskiego, prof. Marek Pawełczyk – Prorektor ds. Nauki i Rozwoju Politechniki Śląskiej, prof. Barbara Górnicka – Prorektor ds. Studentów i Kształcenia WUM, prof. Krzysztof J. Filipiak – Prorektor ds. Umiejscynarodowienia, Promocji i Rozwoju WUM, Prezes Zarządu Fundacji Edukacyjnej Perspektywy Waldemar Siwiński. Podczas przemówień zarówno Rektora prof. Mirosława Wielgosia, jak i Waldemara Siwińskiego podkreślano wzrastające znaczenie wyboru odpowiedniej szkoły ponadgimnazjalnej w kontekście przyszłej kariery zawodowej młodych ludzi. Podczas gali wysłuchaliśmy występu Chóru Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Natomiast w holu głównym Centrum Dydaktycznego odbyła się prezentacja kierunków Wydziału Nauki o Zdrowiu WUM, organizacji studenckich działających w naszej Uczelni, Biura Karier oraz Biura Rekrutacji i Organizacji Kształcenia. Współorganizatorem gali było Biuro Informacji i Promocji WUM.

STETOSKOP
STYCZEŃ
... CZYLI,

Program patronacki WUM

13 stycznia parafoowano „Umowę patronacką o współpracy dydaktycznej” pomiędzy Warszawskim Uniwersytetem Medycznym a II Liceum Ogólnokształcącym z Oddziałami Dwujęzycznymi im. Stefana Batorego w Warszawie. Z ramienia naszego Uniwersytetu dokument podpisał Prorektor ds. Umiejscynarodowienia, Promocji i Rozwoju prof. Krzysztof J. Filipiak, ze strony Liceum – Dyrektor placówki Barbara Kordas. W spotkaniu wzięła udział również dr hab. Ewa Bałkowiec-Iskra, która będzie koordynować działania w ramach umowy

Podpisanie umowy

patronackiej z tą i kolejnymi szkołami średnimi ze strony WUM. Podpisana umowa zakłada objęcie II LO im. Stefana Batorego trzyletnim patronatem, podczas którego uczniowie otrzymają m.in. możliwość uczestniczenia w wybranych wykładach prowadzonych na WUM, dołączenia do uczelnianych zespołów badawczych, a także prawo udziału w konferencjach organizowanych przez Uniwersytet oraz w wykładach specjalnie dedykowanych licealistom. W związku z parafowaniem umowy odwiedzili nas również uczniowie II LO, dla których Biuro Informacji i Promocji przygotowało specjalne spotkanie informacyjne. O kształceniu na Wydziale Nauki o Zdrowiu opowiedziała licealistom dr hab. Joanna Gotlib – Prodzikan ds. Oddziału Zdrowia Publicznego. Szczegółami dotyczącymi nauki na kierunku lekarskim i ratownictwie medycznym podzielili się nasi studenci: Ewa Skolimowska, Karolina Kosiacka, Roman Koński i Patryk Bartczak. Sekretarz Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej dr Henryk Rebandel wyjaśnił licealistom zasady rekrutacji i kryteria naboru. Spotkanie poprowadził Michał Cegiełkowski – p.o. koordynator Pionu ds. Umiejętności, Promocji i Rozwoju.

II Ogólnopolskie Studenckie Forum Onkologiczne

14 stycznia w Centrum Dydaktycznym WUM odbyła się druga edycja Ogólnopolskiego Studenckiego Forum Onkologicznego. Organizatorem wydarzenia było Studenckie Koło Naukowe Onkoma przy Klinice Gastroenterologii Onkologicznej w Centrum Onkologii – Instytut im. Marii Skłodowskiej-Curie w Warszawie, a patronował mu Rektor prof. Mirosław Wielgoś. Otwarcie konferencji zaszczylicili swoją obecnością: prof. Andrzej Deptała – Prorektor ds. Organizacyjnych i Personalnych, prof. Paweł Włodarski – Dziekan I WL, prof. Piotr Rutkowski – Past Prezes Polskiego Towarzystwa Chirurgii Onkologicznej, prof. Anna Nasierowska-Guttmejer – Past Prezes Polskiego Towarzystwa Patologów, dr Marta Klimkowska-Misiak – Wiceprezes Okręgowej Rady Lekarskiej w Warszawie, prof. Edward Towpik – Redaktor Naczelny „Nowotwory – Journal of Oncology”. Wykład inauguracyjny „Onkologiczne wskazania do przeszczepienia wątroby” wygłosił prof. Marek Krawczyk. W dalszej części odbyła się prezentacja 17 prac studenckich w ramach trzech sesji: chirurgii onkologicznej, onkologii klinicznej oraz case reports. Autorzy prac oceniani byli przez 3 komisje jurorskie, którym przewodniczyli prof. Piotr Rutkowski, prof. Andrzej Kawecki, prof. Arkadiusz Jeziorski (krajowy konsultant w dziedzinie onkologii klinicznej). Część wykładową konferencji zamknęła Prorektor prof. Barbara Górnicka – Kierownik Katedry i Zakładu Patomorfologii WUM z wystąpieniem poświęconym diagnostyce morfologicznej guzów wątroby. Nagrodę główną – publikację własnej pracy w formie pełnotekstowego artykułu w „Nowotwory – Journal of Oncology” oraz liczne nagrody książkowe – zdobyła Ewa Pielka i jej współpracownicy z Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu za pracę „Wykorzystanie insuliny jako czynnika uwrażliwiającego w raku piersi”.

Nagrodę wręczył prof. Edward Towpik oraz Michał Siwik – Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego konferencji. Ponadto, zaprezentowano wyniki konkursu internetowego – I miejsce zdobyła Zofia Alchimowicz z Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego.

Od prawej: prof. Andrzej Deptała, prof. Edward Towpik, Michał Siwik, Ewa Pielka, prof. Andrzej Kawecki, prof. Barbara Górnicka

Kolędowanie z Orkiestrą WUM i Chórem „Medicantus”

12 stycznia w auli Szpitala Pediatrycznego WUM oraz 14 stycznia w Bazylice Świętych Michała Archanioła i Floriana Męczennika odbyły się wyjątkowe koncerty Orkiestry Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego oraz Chóru „Medicantus”. Oba zespoły, kierowane przez Beatę Herman, wykonały polskie i najbardziej znane zagraniczne kolędy w opracowaniach najpopularniejszych kompozytorów i aranżerów. Koncerty były jednocześnie promocją niedawno nagranej przez „Medicantus” płyty „Noc cicha we śnie” poświęconej pamięci prof. Stefana Krusia. Gościem koncertów była dr Hanna Zajączkiewicz – sopran, lekarz laryngolog. Finałową część stanowiło wspólne śpiewanie kolęd wraz z publicznością.

Inauguracja Konsorcjum MOBILUX

16 stycznia Rektor prof. Mirosław Wielgoś złożył podpis pod „Aktom przystąpienia do Konsorcjum MOBILUX”. Inauguracyjne posiedzenie konsorcjum, którego liderem jest nasza Uczelnia, odbyło się w budynku rektoratu. Dokument parafo-

Spotkanie Rektora WUM z przedstawicielami Politechniki Częstochowskiej, Politechniki Śląskiej oraz Centrum Badań i Innowacji PRO-AKADEMIA

wali także reprezentanci pozostałych podmiotów tworzących grupę: prof. Jerzy Szkutnik (Politechnika Częstochowska), prof. Jan Kotowicz (Politechnika Śląska) oraz dr Ewa Kochańska (Centrum Badań i Innowacji PRO-AKADEMIA). Podstawą powołania konsorcjum jest koncepcja stworzenia urządzenia wspierającego chód u osób z obniżoną sprawnością ruchową, w oparciu o najnowsze zdobycze techniki i medycyny, m.in.: technologie 3D, inteligentne tkaniny, wirtualną rzeczywistość, systemy żyroskopowe.

STETOSKOP
STYCZEŃ

Spotkanie poświęcone Józefowi Celińskiemu

17 stycznia Dyrektor Muzeum Historii Medycyny prof. Edward Towpik oraz prof. Piotr Wroczyński – Dziekan Wydziału Farmaceutycznego zaprosili na spotkanie poświęcone Józefowi Celińskiemu – jednemu z założycieli naszej *Alma Mater* – z okazji 200-lecia wygłoszenia przez niego wykładu „Rozbiór wód mineralnych nałęczowskich”. Przybyli, m.in.: prof. Jadwiga Turło – Prorektor ds. Nauki i Transferu Technologii, prof. Barbara Górnicka – Prorektor ds. Studentów i Kształcenia, dr hab. Joanna Kolmas – Prodziekan ds. Dydaktyczno-Wychowawczych WF, prof. Marek Krawczyk – były Rektor naszej Uczelni, prof. Jan Pachecka i prof. Marek Naruszewicz – byli Dziekani WF, prof. Mieczysław Szostek – Prezes Stowarzyszenia Wychowanków Warszawskiej Medycyny i Farmacji. Otwarcia spotkania dokonał prof. Edward Towpik,

Prof. Edmund Sieradzki

następnie prof. Piotr Wroczyński odczytał list otrzymany od Ministra Zdrowia Konstantego Radziwiłła. Głównym punktem programu był wykład prof. Edmunda Sieradzkiego (Zakład Farmacji Stosowanej) pt. „Józef Jan Celiński – współtwórca akademickiego nauczania farmacji i chemii w Warszawie” poświęcony biografii oraz przypomnieniu dorobku naukowego autora „Rozbioru wód mineralnych nałęczowskich”. Atrakcją spotkania była możliwość obejrzenia oryginalnego egzemplarza pracy oraz medalu wybitego w 1839 roku ku czci założycieli Wydziału Akademicko-Lekarskiego, znajdujących się w zbiorach Muzeum Historii Medycyny WUM. Styczniowe spotkanie kończyło Jubileuszowy rok 90-lecia Wydziału Farmaceutycznego.

... CZYLI,

Spotkanie przy grobach twórców I Katedry i Kliniki Kardiologii

Jak co roku, 17 stycznia pracownicy I Katedry i Kliniki Kardiologii wraz z zaproszonymi gośćmi złożyli kwiaty na grobie prof. Zdzisława Askanasa, założyciela i pierwszego kierownika IV Kliniki Chorób Wewnętrznych, przekształconej w latach późniejszych w I Katedrę i Klinikę Kardiologii. Kwiaty złożono także na cmentarzu w Pyrach na grobach uczniów profesora Askanasa – prof. Leszka Ceremużyńskiego, prof. Tadeusza Kraski i prof. Jerzego Kucha. W tegorocznym spotkaniu przy grobach uczniów prof. Askanasa w Pyrach uczestniczyli: prof. Grzegorz Opolski – Kierownik I Katedry i Kliniki Kardiologii, prof. Krystyna Cedro-Ceremużyńska – wdowa po prof. Leszku Ceremużyńskim, prof. Krzysztof J. Filipiak – Prorektor WUM, dr hab. Bronisław Bednarz, dr hab. Tomasz Jaxa-Chamiec, dr hab. Filip M. Szymański, dr hab. Marcin Grabowski, dr Katarzyna Tyimińska-Sędek, dr Agnieszka Serafin, lek. Ewa Szczerba oraz przedstawiciele Studenckiego Koła Naukowego działającego przy Klinice. Do grupy tej dołączyli na Cmentarzu Powązkowskim: Prorektor WUM dr hab. Wojciech Braksator oraz przedstawiciele Instytutu Kardiologii w Warszawie-Aninie: prof. Jerzy Korewicz oraz dr Adam Ostrzycki.

Innowacyjne zabiegi w Klinice Okulistyki

W Klinice Okulistyki I Wydziału Lekarskiego wprowadzono do praktyki klinicznej zabiegi sklerektomii głębokiej nieperforującej z zastosowaniem lasera CO2. Zespół chirurgów, pod kierunkiem prof. Dariusza Kęcika, wykonał 8 zabiegów operacyjnych. Dzięki temu Szpital Kliniczny Dzieciątka Jezus jest drugą lecznicą w Polsce oferującą pacjentom tego typu operacje.

Wizyta przedstawicielki kijowskiej uczelni medycznej

20 stycznia gościliśmy Marię Kuznetsową z Biura Współpracy Międzynarodowej Uniwersytetu Medycznego z Kijowa. W spotkaniu, które odbyło się w rektoracie naszego Uniwersytetu uczestniczyli: Prorektor ds. Umędzynarodowienia, Promocji i Rozwoju – prof. Krzysztof J. Filipiak, Kierownik Katedry i Kliniki Otolaryngologii – prof. Kazimierz Niemczyk, Kierownik Działu Współpracy z Zagranicą – Lidia Przepióra-Dziwulska oraz Zastępca Kierownika – Hanna Wojtasik. Współpraca z uczelnią medyczną w Kijowie została nawiązana w 2015 roku – inicjatorem tej współpracy był prof. Kazimierz Niemczyk. Pani Kuznetsova przedstawiła propozycje dalszej współpracy, między innymi, podpisanie aneksu do umowy i stworzenie możliwości odbywania studiów doktoranckich dla słuchaczy z Ukrainy oraz wspólnego projektu mobilności studentów i pracowników w ramach programu Erasmus+. Kooperacja obu szkół wyższych obejmuje również współpracę naukową oraz tworzenie wspólnych projektów badawczych ze szczególnym uwzględnieniem otolaryngologii.

Laury dla WUM na 100-lecie AZS Warszawa

20 stycznia w Auli Kryształowej SGGW obchodzono 100-lecie istnienia Akademickiego Związku Sportowego Warszawa. W uroczystym balu uczestniczyły władze naszej Uczelni na czele z prof. Barbarą Górnicką – Prorektor ds. Studenckich i Kształcenia oraz przedstawiciele Zarządu Klubu Uczelnianego AZS WUM. Miłym dla naszej Uczelni akcentem było przyznanie Warszawskiemu Uniwersytetowi Medycznemu nagrody za podejmowanie licznych działań na rzecz rozwoju sportu akademickiego. Warto podkreślić, że dzięki wysiłkom zarówno Kierownika Studium Wychowania Fizycznego i Sportu WUM, jednocześnie Prezesa KU AZS WUM Jerzego Chrzanowskiego, jak i zarządu w składzie: Katarzyna Adamska, Anna Sobianek, Dominika Nowacka oraz Paulina Podlasin Klub Uczelniany AZS WUM jest trzecim największym klubem AZS w Polsce. W balu wzięli także udział poprzedni Prezesi KU AZS WUM: dr Jerzy Goliszewski, lek. Krzysztof Górnicki, dr Jędrasik Maciej, lek. Ładysław Nekanda-Trepka, Tomasz Krasucki, lek. Mikołaj Ejbl oraz lek. Zofia Kamińska – zawodniczka i wielokrotna medalistka Mistrzostw Polski Paulina Podlasin.

Reprezentacja naszej Uczelni na balu 100-lecia AZS Warszawa

Najlepsi naukowcy wyróżnieni przez macierzyste Wydziały

Pięć Wydziałów: Wydział Farmaceutyczny, Wydział Lekarsko-Dentystyczny, II Wydział Lekarski, I Wydział Lekarski oraz Wydział Nauki o Zdrowiu, uhonorowały podczas posiedzeń Rad Wydziałów 10 pracowników naukowych o największym dorobku publikacyjnym z ostatnich trzech lat (2013-2015) w zakresie sumarycznie liczonej punktacji MNiSW. Ranking przygotowuje Biblioteka Główna WUM.

Wydział Farmaceutyczny

Podczas Rady Wydziału Farmaceutycznego 23 listopada 2016 roku Dziekan prof. Piotr Wroczyński złożył gratulacje najlepszym dziesięciu naukowcom Wydziału.

Od lewej: dr hab. Piotr Luliński – Prodziekan, dr hab. Sebastian Granica – adiunkt z Katedry Farmakognozji i Molekularnych Podstaw Fitoterapii (2 miejsce), dr hab. Anna Kiss – adiunkt z Katedry Farmakognozji i Molekularnych Podstaw Fitoterapii (1 miejsce), dr hab. Joanna Kolmas – Prodziekan, prof. Piotr Wroczyński – Dziekan, dr Jakub Piwowarski – adiunkt z Katedry Farmakognozji i Molekularnych Podstaw Fitoterapii (5 miejsce), prof. Dorota Maciejewska – kierownik Zakładu Chemii Organicznej (9 miejsce), dr hab. Ewa Olędzka – adiunkt z Zakładu Chemii Biomateriałów (8 miejsce), dr hab. Joanna Stefańska – adiunkt z Zakładu Mikrobiologii Farmaceutycznej (3 miejsce), prof. Wacław Kołodziejki – kierownik Katedry i Zakładu Chemii Nieorganicznej i Analitycznej (10 miejsce), prof. Grzegorz Nałęcz-Jawecki – kierownik Zakładu Badania Środowiska (4 miejsce), dr hab. Marcin Sobczak – kierownik Zakładu Chemii Biomateriałów (7 miejsce).

Wydział Lekarsko-Dentystyczny

7 grudnia 2016 roku podczas posiedzenia Rady Wydziału Lekarsko-Dentystycznego Dziekan prof. Elżbieta Mierzwińska-Nastalska wyróżniła najlepszych naukowców Wydziału.

Od prawej: prof. Dorota Olczak-Kowalczyk – kierownik Zakładu Stomatologii Dziecięcej (5 miejsce), prof. Andrzej Wójtowicz – kierownik Zakładu Chirurgii Stomatologicznej (10 miejsce), dr hab. Małgorzata Zadurska – kierownik Zakładu Ortodoncji (4 miejsce), prof. Elżbieta Mierzwińska-Nastalska – kierownik Katedry Protetyki Stomatologicznej (3 miejsce), prof. Katarzyna Woźniak – adiunkt z Kliniki Dermatologii i Immunodermatologii (8 miejsce), prof. Cezary Kowalewski – kierownik Kliniki Dermatologii i Immunodermatologii (2 miejsce), prof. Piotr Pruszczyk – kierownik Kliniki Chorób Wewnętrznych i Kardiologii z Centrum Diagnostyki i Leczenia Żylnej Choroby Zakrzepowo-Zatorowej (1 miejsce), dr hab. Maciej Kostrubiec – adiunkt z Kliniki Chorób Wewnętrznych i Kardiologii z Centrum Diagnostyki i Leczenia Żylnej Choroby Zakrzepowo-Zatorowej (6 miejsce), dr hab. Michał Ciurzyński – adiunkt z Kliniki Chorób Wewnętrznych i Kardiologii z Centrum Diagnostyki i Leczenia Żylnej Choroby Zakrzepowo-Zatorowej (7 miejsce).

II Wydział Lekarski

14 grudnia 2016 roku odbyło się posiedzenie Rady II Wydziału Lekarskiego z Oddziałem Nauczania w Języku Angielskim i Oddziałem Fizjoterapii, podczas którego Dziekan prof. Marek Kuch, wręczając listy gratulacyjne, uhonorował najlepszych pracowników naukowych Wydziału.

Od prawej: prof. Jacek Szaflik – kierownik Katedry i Kliniki Okulistyki (1 miejsce), prof. Artur Mamcarz – kierownik III Kliniki Chorób Wewnętrznych i Kardiologii (8 miejsce), dr Agnieszka Timorek-Lemieszczuk – adiunkt z Katedry i Kliniki Położnictwa, Chorób Kobięcych i Ginekologii Onkologicznej (10 miejsce), prof. Marek Kuch – Dziekan, prof. Tomasz Wolańczyk – kierownik Kliniki Psychiatrii Wieków Rozwojowych (6 miejsce), dr Zbigniew Lewandowski z Zakładu Epidemiologii (4 miejsce), prof. Andrzej Horban – kierownik Kliniki Chorób Zakaźnych dla Dorosłych (2 miejsce), dr hab. Dariusz Szukiewicz – kierownik Katedry i Zakładu Patologii Ogólnej i Doświadczalnej (7 miejsce).

I Wydział Lekarski

11 stycznia 2017 roku odbyło się posiedzenie Rady I Wydziału Lekarskiego, podczas którego Dziekan prof. Paweł Włodarski uhonorował pracowników naukowych Wydziału.

Od lewej: prof. Paweł Włodarski – Dziekan, prof. Rafał Płoski – kierownik Zakładu Genetyki Medycznej (3 miejsce), prof. Krzysztof Filipiak – I Katedra i Klinika Kardiologii (4 miejsce), prof. Urszula Demkow – kierownik Zakładu Diagnostyki Laboratoryjnej i Immunologii Klinicznej Wieków Rozwojowych (6 miejsce), prof. Mirosław Wielgoś – kierownik I Kliniki Położnictwa i Ginekologii (5 miejsce), prof. Grzegorz Opolski – kierownik I Katedry i Kliniki Kardiologii (1 miejsce), prof. Anna Członkowska – Katedra i Zakład Farmakologii Doświadczalnej i Klinicznej (8 miejsce), dr hab. Aneta Nitsch-Osuch – kierownik Zakładu Medycyny Społecznej i Zdrowia Publicznego (10 miejsce).

Najlepsi naukowcy wyróżnieni przez macierzyste Wydziały

Wydział Nauki o Zdrowiu

29 listopada 2016 roku podczas posiedzenia Rady Wydziału Nauki o Zdrowiu listy gratulacyjne z rąk Dziekana prof. Piotra Małkowskiego odebrali (w kolejności pozycji w rankingu):

*Dr Łukasz Czyżewski – adiunkt z Zakładu Pielęgniarstwa Nefrologicznego
(1 miejsce)*

*Dr hab. Robert Gałązkowski – adiunkt z Zakładu Ratownictwa Medycznego
(3 miejsce)*

Dr Aleksandra Czerw – adiunkt z Zakładu Zdrowia Publicznego (4 miejsce)

Dr hab. Joanna Gotlib – kierownik Zakładu Dydaktyki i Efektów Kształcenia (5 miejsce)

Dr Agnieszka Lipiec – adiunkt z Zakładu Profilaktyki Zagrożeń Środowiskowych i Alergologii (6 miejsce)

Dr hab. Piotr Węgrzyn – kierownik Kliniki Położnictwa i Perinatologii (8 miejsce)

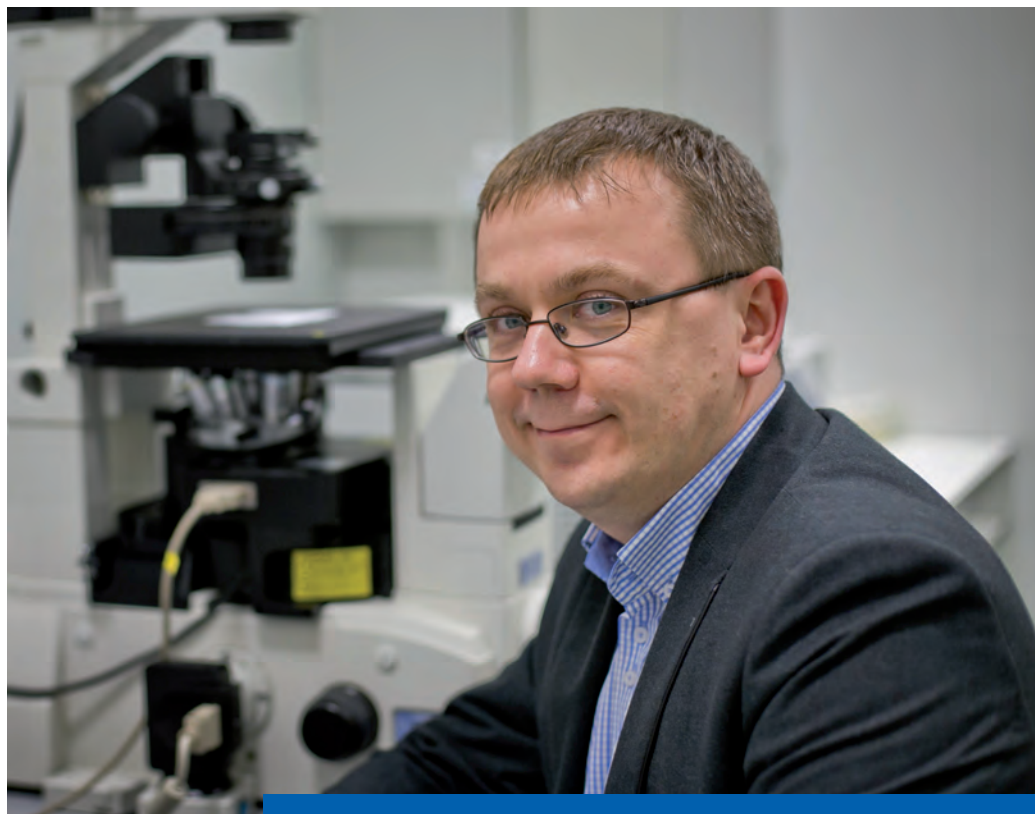

Prof. Andrzej Deptała – kierownik Zakładu Profilaktyki Onkologicznej (9 miejsce)

Dr Mariusz Pańczyk – adiunkt z Zakładu Dydaktyki i Efektów Kształcenia (10 miejsce)

Projekty finansowane z NCN

dr hab. n. med. Marcin Ufnal

Zakład Fizjologii i Patofizjologii Eksperymentalnej
Warszawski Uniwersytet Medyczny
www.physiology.wum.edu.pl

Udział bakterii jelitowych oraz metyloamin pochodzących od mikroflory jelitowej w regulacji ciśnienia tętniczego i rozwoju nadciśnienia tętniczego.

Nadciśnienie tętnicze i jego powikłania są jednymi z głównych przyczyn zachorowalności i śmiertelności w krajach rozwiniętych. Niewyjaśniona etiologia pierwotnego nadciśnienia tętniczego utrudnia znalezienie optymalnego leczenia. Ostatnio pojawiły się wyniki badań wskazujące, że część pierwotnego nadciśnienia tętniczego może być związana z zaburzeniami w składzie flory jelitowej (Yang i wsp. 2015).

Wpływ bakterii jelitowych na homeostazę układu krążenia może odbywać się poprzez szereg związków wytwarzanych przez mikroflorę jelitową, które przedostając się do krwiobiegu mogą wywierać szeroki zakres działań biologicznych. Rosnąca liczba badań wskazuje, że ważną rolę w chorobach układu krążenia mogą odgrywać wytwarzane przez bakterie jelitowe związki z grupy metyloamin (trimetyloamina (TMA), dimetyloamina (DMA) oraz ich tlenki). W ostatnich 3-4 latach pojawiły się doniesienia, że wzrost stężenia w osoczu

tlenku trimetyloaminy (TMAO) jest związany ze zwiększonym ryzykiem incydentów sercowo-naczyniowych (Tang i wsp. 2013), jednak przyczyny tego wzrostu nie zostały wyjaśnione. Co więcej, nie wiadomo czy TMAO jest jedynie markerem, którego akumulacja w organizmie odzwierciedla występowanie innych czynników ryzyka chorób układu krążenia, czy też może brać udział w patomechanizmach prowadzących do rozwoju chorób układu krążenia, takich jak nadciśnienie tętnicze.

Wiadomo, że stężenie TMAO we krwi wzrasta po spożyciu pokarmów zawierających L-karnitynę oraz fosfatydylocholinę, które występują w dużej ilości, między innymi, w czerwonym mięsie. Zasugerowano, że TMAO może stanowić długo poszukiwane ogniwo pomiędzy dietą, a zwiększonym ryzykiem rozwoju chorób układu krążenia (Ussher i wsp. 2013, Wang i wsp. 2011). Za taką hipotezą mogą przemawiać także wyniki badań eksperymentalnych wskazujące, że TMAO może nasilać działanie Ang II (Ufnal i wsp. 2014) oraz zmieniać metabolizm cholesterolu (Koeth i wsp. 2013). Prawdopodobnie, poza dietą bogatą w L-karnitynę oraz fosfatydylocholinę, wzrost stężenia TMAO we krwi może być spowodowany zmianą składu flory bakteryjnej jelit, a także upośledzeniem sprawności bariery jelito-krew.

Z drugiej strony, duża liczba badań prowadzonych nad rolą TMAO w biologii zwierząt morskich oraz badania fizykochemiczne nad wpływem TMAO na strukturę białek, mogą sugerować, że wzrost stężenia TMAO we krwi nie jest przyczyną, a może być działaniem adaptacyjnym organizmu, stanowiącym mechanizm obronny przed czynnikami zaburzającymi homeostazę (Ufnal i wsp. 2015).

Jednym z argumentów, wskazującym na korzystne działanie TMAO, może być fakt, że TMAO występuje w bardzo dużych stężeniach u ryb (Yancey i wsp. 2004), szczególnie ryb morskich, które są ważnym elementem wielu diet uważanych za korzystne dla układu krążenia. Po drugie TMAO odgrywa ważną funkcję ochronną u wielu gatunków zwierząt. Na przykład jest on jednym z ważnych osmolitów u zwierząt wodnych, szczególnie słonowodnych oraz głębokomorskich (Yancey i wsp. 2004). TMAO jako osmolit, chroni komórki przed stresem osmotycznym oraz hydrostatycznym. Szereg badań fizykochemicznych wykazało, że TMAO wiążąc się z białkami, chroni ich strukturę przestrzenną przed czynnikami denaturującymi, takimi jak: wysokie ciśnienie hydrostatyczne, wysoka temperatura czy mocznik (Ma i wsp. 2014, Ufnal i wsp. 2015).

Celem projektu jest zbadanie roli bakterii jelitowych, a w szczególności wytwarzanych przez nie związków z grupy metyloamin, w regulacji ciśnienia tętniczego i rozwoju nadciśnienia tętniczego.

Badania będą prowadzone na modelu zwierzęcym nadciśnienia tętniczego, u szczurów normotensyjnych, hipertensyjnych oraz z granicznym nadciśnieniem tętniczym. Najważniejsze kroki młowe badania to:

1. Wyjaśnienie wpływu dekontaminacji jelit oraz zbadanie wpływu zmiany flory jelitowej (przeszczepienie kału między zwierzętami normotensyjnymi i hipertensyjnymi) na rozwój nadciśnienia tętniczego oraz stężenie trimetyloamin we krwi.
2. Zbadanie wpływu zwiększonej podaży trimetyloamin w diecie na rozwój nadciśnienia tętniczego.
3. Zbadanie przepuszczalności bariery jelito-krew w nadciśnieniu tętniczym.

Piśmiennictwo

- Koeth RA, et al. *Intestinal microbiota metabolism of L-carnitine, a nutrient in red meat, promotes atherosclerosis*. *Nat Med*. 2013; 19(5): 576-85.
- Ma J, et al. *Microscopic insights into the protein-stabilizing effect of trimethylamine N-oxide (TMAO)*. *Proc Natl Acad Sci U S A*. 2014; 111(23): 8476-81.
- Tang WH, et al. *Intestinal microbial metabolism of phosphatidylcholine and cardiovascular risk*. *N Engl J Med*. 2013; 368(17): 1575-84.
- Ufnal M, et al. *Trimethylamine-N-Oxide: A Carnitine-Derived Metabolite That Prolongs the Hypertensive Effect of Angiotensin II in Rats*. *Can J Cardiol*. 2014; 30(12): 1700-5.
- Ufnal M, et al. *TMAO, a small molecule of great expectations*. *Nutrition*. 2015; 31(11-12):1317-23.
- Ussher JR, et al. *Gut microbiota metabolism of L-carnitine and cardiovascular risk*. *Atherosclerosis*. 2013; 231(2): 456-61.
- Wang Z, et al. *Gut flora metabolism of phosphatidylcholine promotes cardiovascular disease*. *Nature*. 2011; 472(7341): 57-63.
- Yancey PH, et al. *Trimethylamine oxide, betaine and other osmolytes in deep-sea animals: depth trends and effects on enzymes under hydrostatic pressure*. *Cell Mol Biol*. 2004; 50(4): 371-6.
- Yang T, et al. *Gut dysbiosis is linked to hypertension*. *Hypertension*. 2015; 65(6): 1331-40.

Projekty finansowane z NCN

dr n. med. Łukasz Gawęda

II Klinika Psychiatryczna,
Warszawski Uniwersytet MedycznyDepartment of Psychiatry and Psychotherapy,
University Medical Center Hamburg-Eppendorf, Germany**Zrozumieć podwyższone ryzyko
psychozy w populacji ogólnej**

Schizofrenia i szerzej – zaburzenia psychotyczne – często kojarzą się ze światem niezrozumiałych, dziwnych urojeń czy też halucynacji, które prowadzą pacjenta do nieuniknionego szaleństwa. Obraz ten jest powodem wykluczenia i w konsekwencji osamotnienia, jakiego doświadczają pacjenci chorujący na te zaburzenia psychiczne. Pogląd o braku możliwości zrozumienia i wyjaśnienia objawów schizofrenii w odniesieniu do historii życia pacjenta redukuje poszukiwanie przyczyn zaburzeń jedynie do szeroko pojętych „procesów biologicznych”. Jednocześnie objawy psychiczne związane ze „schizofrenicznym szaleństwem” zarezerwowane było do wąskiej (około 1% populacji) grupy osób. Jednak w związku z rosnącym rozczarowaniem wyjaśniającej mocy teorii odwołujących się jedynie do mechanizmów biologicznych, wzrosło zainteresowanie czynnikami psychospołecznymi. Prowadzone przez co najmniej ostatnie dwie dekady badania wskazały również, iż wystę-

powanie doświadczeń podobnych do urojeń czy halucynacji znacznie wykracza poza 1% populacji i nie ogranicza się do samych zaburzeń psychicznych. Meta-analizy z 2009 i 2012 przeprowadzone przez zespół prof. Jima van Osa z Uniwersytetu w Maastricht wskazują, iż u około 5-8% populacji ogólnej, nieleczonej psychiatrycznie, występują doświadczenia podobne do urojeń czy halucynacji potwierdzone w badaniach za pomocą strukturyzowanego wywiadu klinicznego. Do tej pory przeprowadzono co najmniej kilkadziesiąt badań kwestionariuszowych, które wskazują, iż takie doświadczenia mogą występować w ciągu życia u kilkunastu, a nawet kilkudziesięciu procent osób zdrowych psychicznie. Podobne wyniki uzyskaliśmy w naszych badaniach rozpoczętych w 2009 r.

Ich wyniki wskazują, że podobnie jak w innych zaburzeniach (np. depresji czy zaburzeniach lękowych) możemy mówić o kontinuum doświadczeń, w których objawy kliniczne stanowią ekstremalny punkt ich nasilenia prowadzący do pogorszenia funkcjonowania jednostki (urojenia, halucynacje w zaburzeniach psychotycznych). Obserwacje kontinuum objawów psychotycznych oraz obserwacje rozwoju psychozy wskazują ponadto, że rozwój objawów schizofrenii ma charakter postępującego procesu. U większości pacjentów można odnotować występowanie zmian zachowania, pewnych doznań podobnych do objawów psychotycznych

czy wycofanie z życia społecznego na wiele miesięcy, a często lat przed wystąpieniem pierwszego epizodu choroby, który wymaga podjęcia leczenia. Obserwacje te dały podstawę do formułowania kryteriów rozpoznawania wczesnego ryzyka rozwoju psychozy (ang. *clinical high risk for psychosis*) i wdrażania wczesnych interwencji terapeutycznych.

Choć dysponujemy coraz większą wiedzą, mechanizmy stanów wysokiego ryzyka rozwoju psychoz pozostają nadal słabo poznane. W badaniach rozwijanych przez nasz zespół wskazujemy, iż ryzyko rozwoju psychoz ma złożony charakter i nie ogranicza się jedynie do występowania doświadczeń podobnych do objawów psychotycznych. Zgodnie z wynikami meta-analizy z 2012 roku (Fusar-Poli i in.) około 20% osób poszukujących pomocy i spełniających kryteria wysokiego ryzyka rozwoju psychozy rozwija zaburzenia psychotyczne w ciągu kolejnych 12 miesięcy. Odsetek ten jest niższy u osób z podwyższonym ryzykiem rozwoju psychozy, które nie poszukują pomocy. Wydaje się, że ryzyko rozwoju zaburzeń psychotycznych u tych u osób w grupie ryzyka wzrasta wraz ze stwierdzeniem występowania zniekształceń poznawczych, deficytów funkcji poznawczych, używania substancji psychoaktywnych, ekspozycji na traumatyczne wydarzenia życiowe i występowania niektórych cech osobowości. W naszych badaniach publikowanych w renomowanych czasopismach wskazywaliśmy (cykl prac publikowanych w *Psychiatry Research*, *European Psychiatry*), iż deficyty osobowości związane są z ryzykiem psychozy poprzez zniekształcenia poznawcze. Badania te miały jednak przekrojowy i kwestionariuszowy charakter, co utrudnia wnioskowanie o znaczeniu klinicznym badanych zjawisk.

W 2016 r., w ramach programu OPUS prowadzonego przez Narodowe Centrum Nauki (NCN), wraz ze współpracownikami w ramach zawiązanego Konsorcjum Naukowego (dr hab. Andrzej Cechnicki, Zakład Psychiatrii Środowiskowej, Collegium Medicum Uniwersytet Jagielloński oraz dr hab. Dorota Frydecka, Klinika Psychiatrii, Wrocławski Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich) złożyłem wniosek na finansowanie szerszego projektu mającego odpowiedzieć na pytania o interakcyjny charakter mechanizmów związanych z podwyższonym ryzykiem rozwoju psychoz u osób z populacji ogólnej (nieposzukującej pomocy z powodu doświadczeń psy-

chotycznych). Decyzją NCN-u otrzymaliśmy finansowanie na realizację trzyletniego projektu: „Interakcja pomiędzy traumą, osobowością, a funkcjami poznawczymi jako predyktor zwiększonego rozwoju psychozy w populacji osób w wieku 18-35 lat. Badanie prospektywne” na kwotę bliską 1 mln złotych.

Dzięki finansowemu wsparciu Narodowego Centrum Nauki możliwe będzie wyjście poza ograniczenia prowadzonych do tej pory przez nasz zespół badań kwestionariuszowych. Możliwe będzie bowiem zastosowanie strukturyzowanych wywiadów klinicznych oraz eksperymentalnych metod oceny zniekształceń poznawczych w prospektywnym badaniu. Testowany przez nas model zakłada, iż podwyższone ryzyko psychozy związane jest z niekorzystnymi wydarzeniami życiowymi, które kształtują dysfunkcjonalne schematy przetwarzania informacji (zniekształcenia poznawcze) oraz deadaptacyjne cechy osobowości, które w sytuacjach kryzysu sprzyjają rozwojowi doświadczeń psychotycznych. W pierwszej fazie przeprowadzimy badanie przesiewowe wśród 6000 osób z populacji ogólnej osób w wieku 18-35 roku życia w celu wyłonienia osób z podwyższonym ryzykiem rozwoju psychozy (wynik na kwestionariuszu) i dalszej oceny klinicznej 200 osób (II faza). Roczna obserwacja (III faza projektu) pozwoli zaobserwować dynamikę zmian w nasileniu objawów podobnych do psychotycznych, nastroju czy też zniekształceń poznawczych.

Nasz zespół stoi przed dużym wyzwaniem logistycznym. Jestem jednak przekonany, iż tak zaprojektowane badanie i nasza ciekawość naukowa, pozwolą lepiej zrozumieć dynamikę wzajemnych związków różnych czynników odpowiedzialnych za kształtowanie ryzyka rozwoju psychoz. Naszą nadzieją jest również rozwijanie, w zasadzie nieobecnego w Polsce, modelu wczesnych interwencji w psychozach. Dlatego planujemy w ramach projektu zaadaptowanie narzędzi oraz opracowanie algorytmu, który pozwoli na bardziej trafne rozpoznanie zwiększonego ryzyka rozwoju psychoz mającego znaczenie kliniczne.

Dla osób zainteresowanych projektem
kontakt do kierownika: dr Łukasz Gawęda,
lgaweda@wum.edu.pl

Najlepsi kandydaci na studia doktoranckie
II Wydziału Lekarskiego w rekrutacji 2016/2017

Ilek. Monika Pazura-Turowska

Katedra i Klinika Położnictwa, Chorób Kobietych
i Ginekologii Onkologicznej II Wydziału Lekarskiego

Opiekun naukowy: prof. Włodzimierz Sawicki

Kierownik Katedry i Kliniki: prof. Włodzimierz Sawicki

Szersze spojrzenie na ultrasonografię

W trakcie pracy w studenckich kołach naukowych ginekologii i położnictwa moją uwagę zwróciło znaczenie wczesnej i trafnej diagnostyki. Przynosi ona ogromne korzyści pacjentom, którzy dzięki temu nie muszą być poddawani i narażani na zbędne procedury medyczne, ale jest też istotne dla efektywności i ekonomii procesu leczenia bądź zapobiegania rozwojowi choroby. Doświadczenie kliniczne zbierałam na stażach zagranicznych: na Oddziale Ginekologii i Położnictwa w Szpitalu STSAG w Thun (Szwajcaria) oraz trzymiesięcznym stypendium w ramach programu Erasmus na Oddziale Ginekologii i Położnictwa w Szpitalu Santa Maria w Lizbonie (Portugalia). Ponadto odbyłam praktykę w klinice St. George's Hospital w Londynie, na Oddziale Neurochirurgii, a czwarty rok studiów spędziłam na Uniwersytecie Lizbońskim, korzystając ze stypendium z programu Erasmus. Pozwoliło mi to zapoznać się z organizacją pracy, doświadczeniami i niektórymi metodami diagnostycznymi służby zdrowia innych krajów.

Doświadczenie w pracy klinicznej zdobywam w ramach rezydentury w Katedrze i Klinice Położnictwa, Chorób Kobięcych i Ginekologii Onkologicznej II Wydziału Lekarskiego. Dzięki możliwościom rozwoju naukowego, jakie są stwarzane w zespole specjalistów pod kierownictwem prof. Włodzimierza Sawickiego, prowadzę badania, które, mam nadzieję, będą podstawą do mojej pracy doktorskiej, pt.: „Wartość ultrasonografii przezpochwowej w różnicowaniu patologii jamy macicy i endometrium w oparciu o ultrasonograficzne kryteria obrazowania według Międzynarodowej Oceny Nowotworu Endometrium (International Endometrial Tumor Analysis)”. Rezultatem badań będzie zwiększenie spektrum wykorzystania ultrasonografii przezpochwowej w diagnostyce patologii endometrium i jamy macicy. Zarówno te łagodne, jak i złośliwe zmiany oraz wiążące się z nimi objawy, są częstym powodem wizyt pacjentek w gabinetach ginekologicznych. Ze względu na powszechność tych zmian istnieje konieczność odpowiedniego kwalifikowania ich na jak najwcześniejszym etapie diagnostyki i planowania odpowiedniego leczenia tak, aby nie narażać pacjentek na niepotrzebne procedury medyczne.

W dziedzinie ginekologii i położnictwa narzędziem diagnostycznym o ogromnym, wciąż jeszcze nie w pełni wykorzystanym potencjale, jest ultrasonografia. Zrozumienie wagi diagnostyki w procesie leczenia i moje rosnące zainteresowanie ultrasonografią zaowocowało współautorstwem prac: „Value of selected ultrasound parameters of IETA group to differentiate the endometrial polyps from another pathologies”, „Use of IOTA terms, definitions and models to describe ovaria mass with elevated -hCG in 35-years-old patients: case report”, „Role of selected clinical, ultrasound and tumor marker based models in diagnosing transitional cell carcinoma of the oviduct: case report” oraz „Failure of ten selected mathematical models and scoring systems in detecting ovarian cancer in 39-years-old patients”. Ich abstrakty zostały zaprezentowane na 26. Światowym Kongresie Ultrasonografii w Położnictwie i Ginekologii w Rzymie, we wrześniu 2016 r., organizowanym przez Międzynarodowe Towarzystwo Ultrasonografii w Położnictwie i Ginekologii (ISUOG).

Jestem współautorką artykułu, w którym przedstawiono wartość pomiaru dwóch markerów nowotworowych, HE4 i CA125, ułatwiających ocenę ryzyka onkologicznego patologicznych zmian endometrium („The role of HE4 and CA125 in differentiation of malignant and non-malignant endometrial pathologies”), który został przyjęty do publikacji w Ginekologii Polskiej oraz rozdziału

książki: „Research on complication” zatytułowanego „Unscarred gravid uterine rupture: a rare obstetrical emergency”.

Pierwszym i podstawowym badaniem wykonywanym u pacjentek prezentujących taki objaw jest przezpochwowa ultrasonografia, która nie jest jednak wystarczająca do postawienia rozpoznania i wymaga dodatkowych badań, takich jak: histeroskopia, sonohisterografia czy weryfikacja histopatologiczna zmian. Wykonywanie ich nie tylko generuje większe koszty, ale jest bardziej obciążające dla pacjentki i wiąże się z dyskomfortem w porównaniu z nieinwazyjnym badaniem USG TV. Badanie to pozwala zakwalifikować pacjentki z nieprawidłowym krwawieniem (głównie w okresie postmenopauzalnym) do grupy o niskim i wysokim ryzyku zachorowania na raka endometrium w zależności od grubości endometrium, a u tych z wyższym ryzykiem, ocenić cechy jamy macicy. Mimo dużego potencjału tego narzędzia diagnostycznego brakowało ujednoliconej terminologii opisującej cechy endometrium, co szczególnie utrudnia jego ocenę u pacjentek w okresie premenopauzalnym. W wielu badaniach te same cechy określano różnymi nazwami, co stwarzało trudności w porównywaniu wyników. Ponadto ultrasonografia w trybie Dopplera mocy, choć poszerza spektrum możliwości różnicowania łagodnych zmian endometrium od tych złośliwych, pozwalając odpowiednio zaplanować dalszą diagnostykę i ewentualne leczenie, wciąż pozostaje techniką relatywnie nową.

Dlatego w 2008 roku grupa ekspertów, powołana w Chicago na XVIII Światowym Kongresie Ultrasonografii w Położnictwie i Ginekologii (International Endometrial Tumor Analysis (IETA) group), stworzyła wystandaryzowaną terminologię i definicje służące do opisów wyników badań sonograficznych w skali szarości, dopplerowskiego oraz z wykorzystaniem kontrastu płynnego. Dotyczyły nie tylko grubości endometrium, ale również zmian w obrębie jamy macicy. Mimo, że związek między opisanymi cechami, a obecnością lub brakiem patologii, nie jest do końca znany, stworzone przez grupę ekspertów IETA standardy, mogą być podstawą dla perspektywnych badań przewidujących ryzyko różnych patologii endometrium i jamy macicy w oparciu o ich cechy w ultrasonografii.

Ze względu na nadal jeszcze niewykorzystany i nie w pełni poznany potencjał ultrasonografii, jako narzędzia diagnostycznego, zdecydowałam się zająć tym tematem. Uważam, że przyniesie to ogromną korzyść pacjentom, jak również ułatwi komunikację w dziedzinie ginekologii naukowcom i lekarzom.

Najlepsi kandydaci na studia doktoranckie
II Wydziału Lekarskiego w rekrutacji 2016/2017

mgr Karolina Dyrda

Klinika Psychiatrii Wieku Rozwojowego

Opiekun naukowy: dr hab. Anita Bryńska
Kierownik Kliniki: prof. Tomasz Wolańczyk

Psycholodzy dla autyzmu

Jestem psychologiem i pedagogiem specjalnym. Moje zainteresowania naukowe od kilkunastu lat koncentrują się wokół diagnozy i terapii osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu (Autism Spectrum Disorders – ASD). Szczególnie bliskie mi tematy to: rozwijanie kompetencji społecznych, zindywidualizowana edukacja dzieci i praca terapeutyczna z osobami dorosłymi z ASD. Wszystkie te obszary pogłębiłam w swojej pracy zawodowej.

Od kilkunastu lat współdziałam z organizacjami pozarządowymi, z którymi tworzę i realizuję programy terapeutyczne rozwijające kompetencje społeczne. Aktualnie współprowadzę przedszkole i szkołę społeczną, w której wdrażam różnorodne metody pracy edukacyjnej i terapeutycznej z dziećmi ze spektrum autyzmu. Studiuję także psychoterapię w nurcie poznawczo-behawioralnym, co pomaga mi w pracy z dorosłymi z zespołem Aspergera. Przez kilka lat koordynowałam projekty aktywizacji zawodowej dorosłych z autyzmem. Za swoją działalność w tym obszarze otrzymałam nagrodę Człowieka Roku

2012 Fundacji SYNAPIS. Jestem też autorką kilku artykułów w publikacjach dotyczących systemu aktywizacji społecznej i zawodowej dorosłych z ASD.

Ponadto, od 16 lat zajmuję się diagnozą dzieci i dorosłych z ASD. Doświadczenie w tym zakresie zdobywałam w Krajowym Towarzystwie Autyzmu w Szczecinie, a następnie, przez 12 lat, w Fundacji SYNAPSIS w Warszawie. W tym czasie pracowałam nad doskonaleniem warsztatu diagnostycznego od momentu wywiadu, po obserwacje i badanie diagnozowanych osób. W ramach współpracy z Uniwersytetem Warszawskim i Pracownią Testów Psychologicznych brałam udział w projektach badań walidacyjnych kwestionariuszy diagnostycznych dla dzieci i dorosłych z ASD.

Kolejnym obszarem moich działań jest edukacja antydyskryminacyjna i promowanie idei różnorodności. Od kilku lat prowadzę w szkołach warsztaty podnoszące wiedzę na temat różnych niepełnosprawności, w tym niepełnosprawności społecznej. Staram się pracować nad zmianą postaw nauczycieli i uczniów, a tym samym przeciwdziałać uprzedzeniom wobec osób niepełnosprawnych. W tym roku wraz ze Stowarzyszeniem „Z Siedzibą w Warszawie” wydałam książkę pt.: „Mam zespół Aspergera. Poradnik dla nauczycieli i uczniów”.

Moją największą pasją jest jednak praca z ludźmi. Od lat zastanawiam się, w jaki sposób konstruować oddziaływania indywidualne i grupowe, by nie okazywały się markowaniem pomocy? Czy możliwe jest wypracowanie kryteriów skuteczności prowadzonych przez mnie interwencji? Jak weryfikować efektywność czynionych oddziaływań, które wiążą się z dużymi nadziejami osób z ASD, ich rodziców, nauczycieli i terapeutów?

W ramach studiów doktoranckich realizuję projekt poświęcony rozwojowi kompetencji społeczno-komunikacyjnych dzieci z ASD. Badanie ma ocenić skuteczność metod treningowych, rozwijających deficytowe funkcje poznawcze, w tym teorię umysłu czyli zdolność do wyciągania wniosków o stanach umysłu innych osób, np. ich myślach, uczuciach, intencjach, oczekiwaniach oraz centralną koherencję, czyli zdolność do łączenia informacji w jedną całość, tak aby uchwycić jej sedno. Trening ma obejmować 12 grupowych spotkań terapeutycznych, trwających ok. 90 min, odbywających się 2 razy w tygodniu. Maksymalna liczebność grupy to 5-6 osób. Przewidziano trzy grupy wiekowe: 9-11 r.ż., 12-14 r.ż. oraz 15-18 r.ż.

Wykorzystywanymi metodami pracy będą przede wszystkim metody aktywne, czyli: dyskusja, odgrywanie scenek, praktyczne ćwiczenie nowych umiejętności, technika „burzy mózgów”. Na zakończenie każdego spotkania uczestnicy otrzymają materiały edukacyjne, dotyczące omawianych treści i formularze prac domowych. Zweryfikowanie hipotez badawczych pozwoli na lepsze rozumienie natury deficytów obserwowanych w zaburzeniach ze spektrum autyzmu. Z analizy literatury światowej wynika, że pojawiło się już wiele programów dla dzieci z autyzmem opartych na dociekaniaх teoretycznych z obszaru psychologii poznawczej. Według mnie bardzo istotne byłoby opracowanie programu kształtującego kompetencje społeczne i emocjonalne na gruncie polskim. Program ten powinien zostać poddany szczegółowej analizie przez zespoły specjalistów, wdrożony i zweryfikowany pod kątem efektywności. W związku z tym, że jestem przede wszystkim praktykiem, chciałabym wypracować rozwiązania, które okażą się pomocne dla praktyków i które poprawią funkcjonowanie osób ze spektrum autyzmu.

Najlepsi kandydaci na studia doktoranckie
II Wydziału Lekarskiego w rekrutacji 2016/2017

lek. Agnieszka Wroblewska

Klinika Chorób Zakaźnych dla Dorosłych

Opiekun naukowy: dr hab. Justyna Kowalska

Kierownik Kliniki: prof. Andrzej Horban

Badania nad HIV

Przygodę z medycyną rozpoczęłam w 1994 r. na I Wydziale Lekarskim ówczesnej Akademii Medycznej w Warszawie. Po początkowym okresie zgłębiania nauk podstawowych, a następnie przedmiotów klinicznych, szukałam swojego miejsca w medycynie. Zajęcia w klinice były dla mnie czymś wyjątkowym, co nigdy nie było obowiązkiem, a raczej szansą na zgłębienie tajemnic zdrowia i życia. Lekarze chorób wewnętrznych od zawsze byli dla mnie wzorem do naśladowania. Uczestnictwo w kołach naukowych pozwalało wyjść poza codzienną rutynę i obowiązki oraz dawało poczucie pełnego uczestnictwa w procesie leczenia chorego. Wtedy – jako lekarz klinicysta zajmujący się zdrowiem pacjenta w ujęciu holistycznym – poczułam, że moje miejsce jest przy chorym. Zdając egzamin z chorób zakaźnych w szpitalu przy ul. Wolskiej, u szefa kliniki prof. Zdzisława Dziubka, nie myślałam, że właśnie z tą dziedziną związane będzie moje życie naukowe. Moją pasją

stała się jednak ginekologia, a właściwie zdrowie kobiet, bez względu na wiek. W praktyce zajmuję się leczeniem kobiet w różnych etapach życia.

Dopiero po 15. latach pracy zawodowej moja ścieżka kariery zaprowadziła mnie do szpitala zakaźnego, tym razem do Poradni Profilaktyczno-Leczniczej, gdzie mogłam pogodzić pasję pracy z pacjentką z pasją naukową. Dzięki spotkaniu mojej Pani Promotor – dr Justyny Kowalskiej, mojego obecnego mentora medycznego, przewodnika i „napędu medycznego” o niezliczonej ilości pomysłów i projektów, mogłam zgłębić tajniki pracy naukowej. Jej duże zaangażowanie, cierpliwość i niesamowite umiejętności dydaktyczne sprawiły, że udało nam się stworzyć zespół troszczący się o dobro kobiet zakażonych HIV, który otacza pacjentki opieką wielodyscyplinarną. W dobie współczesnych wąskich dyscyplin i specjalizacji, nie jest to już sprawa zespołu specjalistów wielu dziedzin. Takie rozwiązanie sprawia, że dbamy nie tylko o zdrowie fizyczne, ale także psychiczne i społeczne pacjentek, czyli prawo do budowania relacji z partnerami niezakażonymi oraz posiadania potomstwa. Jednym z naszych celów jest doprowadzenie do zwiększenia liczby kobiet uczestniczących w badaniach naukowych. Nasze działania koncentrują się na odmiennościach związanych z przebiegiem choroby w grupie kobiet, u których przebieg choroby jest inny niż u mężczyzn, z powodu odrębności hormonalnych i związanych z tym różnic immunologicznych oraz metabolicznych. Jako współautor publikacji, rozdziałów do książek oraz rekomendacji poświęconych właśnie zdrowiu kobiet, czuję się odpowiedzialna za kreowanie standardów opieki.

Potrzeba tworzenia nauki i sprawnego poruszania się w morzu badań i literatury były krokiem do rozpoczęcia przeze mnie studiów doktoranckich w Klinice Chorób Zakaźnych dla Dorosłych, kierowanej przez prof. Andrzeja Horbana.

Obecnie, wspólnie z Zakładem Immunopatologii Chorób Zakaźnych i Pasożytniczych WUM, kierowanym przez prof. Marka Radkowskiego, prowadzimy nowatorski projekt badawczy badania mikrobiomu pochwy z popłuczyn szyjkowo-pochwowych (CVL) w połączeniu z cytozą pochwową u pacjentek z zakażeniem HIV oraz koinfekcją zakażenia HCV i HPV.

Wstępny projekt zakłada użycie sekwencjonowania nowej generacji do oceny ilościowej i jakościowej składu komórkowego popłuczyn szyjkowo-pochwowych z narządów rodnych kobiet zakażonych HIV, z uwzględnieniem wpływu zaburzeń odporności oraz innych czynników epidemiologicznych i klinicznych. Kolejny etap to ocena wykładników serologicznych zakażenia HIV, HCV oraz ocena ich korelacji z obecnością zakażenia w pochwie, ze szczególnym uwzględnieniem par o odmiennym statusie serologicznym. Porównanie łańcuchów RNA wirusa we krwi i w pochwie, a szczególnie znalezienie odmiennych typów, rzuca światło na poznanie mechanizmów przenoszenia drogą płciową. Duże znaczenie ma obserwacja w prowadzonych już analizach cytozy z popłuczyn (CVL), gdzie udało się zauważyć zwiększoną zawartość monocytów u kobiet z współistnieniem infekcji HPV. Prawdopodobnie jest to związane z rekrutacją komórek dendrytycznych w pochwie, a co za tym idzie, w wydzielinie pochwowej. Cechą charakterystyczną wirusa HPV jest mnogość typów, miejscowa tylko immunizacja oraz brak serologicznych wykładników zakażenia, a tym samym brak odporności na reinfekcję. Mam nadzieję, że prowadzone obserwacje wniosą wiedzę na temat mechanizmów immunologicznych tych zakażeń, a co za tym idzie profilaktyki raka szyjki, który, niestety, cały czas jest chorobą wskaźnikową AIDS. W moich badaniach szczególnie pod uwagę biorę pary o odmiennym statusie serologicznym. Coraz więcej osób zakażonych tworzy relacje z osobami zdrowymi. Prewencja rozprzestrzeniania się HIV, bezpieczeństwo niezakażonych partnerów w perspektywie bliskich relacji, ale przede wszystkim w perspektywie możliwości naturalnej prokreacji jest dziedziną o szerokich perspektywach i wielu niewiadomych.

Liczne wyzwania kliniczne motywują mnie do stawiania pytań i poszukiwania rozwiązań. Uzupełnienie pracy z pacjentem o rzetelny szlif naukowy wzbogaca mnie jako człowieka i lekarza. Pozwala na pełne spojrzenie na pacjenta, a podejmowane decyzje są poparte głęboką znajomością tematu. Mam nadzieję, że czteroletni okres studiów doktoranckich pozwoli mi na zgłębienie wiedzy naukowej niezbędnej do tworzenia pracy, szerokiego spojrzenia na medycynę oraz prowadzenia działań dydaktycznych.

H Prof. dr hab. Stanisław Biniecki (1907-1999)

Twórca oryginalnych polskich leków

Prof. Stanisław Biniecki w todzie dziekana WF

Dr hab. Iwona Arabas, prof. PAN
Wydział Farmaceutyczny WUM,
Instytut Historii Nauki PAN
Muzeum Farmacji
im. mgr Antoniny Leśniewskiej
Oddział Muzeum Warszawy

Wydział Farmaceutyczny Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w 2016 roku obchodził jubileusz 90-lecia istnienia. Z tej okazji warszawskie środowisko farmaceutyczne postanowiło nadać obchodom specjalną rangę, uświetniając je nadaniem jednej z warszawskich ulic imienia prof. Stanisława Binieckiego, współtwórcy polskiej szkoły technologii chemicznej środków leczniczych. Najodpowiedniejszym miejscem wydawał się kampus przy ulicy Banacha, który powstawał w czasie, kiedy prof. Stanisław Biniecki był dziekanem Wydziału Farmaceutycznego Akademii Medycznej w Warszawie (1965-1969). Starania zostały uwieńczone sukcesem i w dniu 9 grudnia 2016 roku, podczas uroczystości jubileuszowej w Auli Wykładowej im. prof. Janusza Piekarczyka Centrum Dydaktycznego, prof. dr hab. Piotr Wroczyński poinformował zebranych o decyzji Senatu WUM nazwania ulicy łączącej gmach Wydziału Farmaceutycznego z gmachem rektoratu imieniem prof. Stanisława Binieckiego.

Kolejnym ważnym momentem uroczystości jubileuszowych było odsłonięcie popiersia prof. Stanisława Binieckiego, ufundowanego przez jego syna, prof. Krzysztofa Binieckiego. Odsłonięcia popiersia dokonali: prof. Małgorzata Biniecka – córka Profesora, rektor prof. Mirosław Wielgoś oraz dziekan Wydziału Farmaceutycznego prof. Piotr Wroczyński. Wykonanie popiersia powierzono Waldemarowi Mazurkowi, cenionemu rzeźbiarzowi, absolwentowi Wydziału Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

Po uroczystości jubileuszowej popiersie Profesora zostało umieszczone w gmachu Wydziału Farmaceutycznego przy ul. Banacha 1, tuż przy wejściu do sali jego imienia.

Profesor Stanisław Biniecki, farmaceuta, chemik i lekarz, przeszedł do historii farmacji jako odkrywca dwóch oryginalnych cząsteczek znajdujących się na liście 10. leków polskich wprowadzonych do lecznictwa w ostatnim stuleciu. Tymczasem, 40 lat temu, z okazji pięćdziesięciolecia Wydziału Farmaceutycznego w 1976 roku w artykule opublikowanym na łamach „Farmacji Polskiej” napisał o kierowanym przez siebie Zakładzie Technologii Chemicznych Środków Leczniczych tylko pięć zdań:

Popiersie prof. Stanisława Binińskiego w gmachu Wydziału Farmaceutycznego

„Przez pierwszy rok po wojnie Zakładem kierował prof. Adam Koss. Od 1947 r. Kierownikiem jest prof. Stanisław Biniński. Celem prac prowadzonych przez Zakład było otrzymanie na drodze syntezy oryginalnych leków w grupach spasmolityków, związków hipotensyjnych, przeciwbólowych i podwyższających ciśnienie tętnicze krwi. Trzy spośród otrzymanych związków przeszły pozytywnie badania farmakologiczne i kliniczne i zostały zakwalifikowane jako leki. Kierownik Zakładu jest współautorem dwóch podręczników”.

Po czterdziestu latach ten lakoniczny opis wymaga dużego uzupełnienia. Sukcesy zawodowe Profesora poprzedziło gruntowne wykształcenie, przerywane wydarzeniami, jakich doświadczała Polska. Studia chemiczne na Uniwersytecie Poznańskim rozpoczął w 1927 roku, ale już w 1928 zawiesił je na czas odbywania rocznego szkolenia wojskowego w Szkole Podchorążych Rezerwy w Śremie. W 1930 studia re-aktywował na Uniwersytecie Poznańskim, zmieniając kierunek na farmację na Oddziale Farmaceutycznym Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego. Pracę naukową podjął przed uzyskaniem dyplomu w Zakładzie Botaniki i Fizjologii Roślin pod kierunkiem prof. Adama Wodiczki. Tematem jego prac były peroksydazy w tkankach *Verbascum thapsiforme* i tym zagadnieniom poświęcił późniejszy doktorat. Dyplom magistra farmacji uzyskał w 1933 roku i rozpoczął 2,5-letni staż w aptece. Pod koniec 1935 roku podjął pracę w Fabryce Chemiczno-Farmaceutycznej R. Barcikowski S.A. w Poznaniu i równolegle, za zgodą Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, pracę naukową jako asystent-wolontariusz w kierowanej przez prof. K. Hrynakowskiego Pracowni Toksykologicznej Katedry Chemii Farmaceutycznej Oddziału Farmaceutycznego UP. Był słuchaczem seminarium doktoranckiego z zakresu fitochemii roślin prowadzonego przez A. Wodickę. W marcu 1938 roku uzyskał stopień doktora na podstawie pracy „Badania nad peroksydazami zewnątrzkomórkowymi u roślin wraz z krytycznym rozpatrzeniem reakcji peroksydazowych”. W sierpniu 1938 r. podjął pracę w Oddziale Organopreparatów i Witamin Działu Biochemii Państwowego Zakładu Higieny w Warszawie. W tym samym roku otrzymał stypendium Fundacji Naukowej im. Bronisława Koskowskiego (powołanej przez Towarzystwo Przyjaciół Wydziałów i Oddziałów Farmaceutycznych przy Uniwersytetach w Polsce) i na początku 1939 roku rozpoczął pracę naukową w II Instytucie Chemicznym Uniwersytetu Wiedeńskiego pod kierunkiem prof. E. Spätha.

Na dwa dni przed wybuchem wojny zgłosił się w Poznaniu do dyspozycji władz wojskowych. Jako młody porucznik uczestniczył w kampanii wrześniowej. Ciężko ranny w bitwie pod Rawką, dostał się do niewoli niemieckiej. Po odzyskaniu wolności wyjechał do Warszawy i tam pracował w Laboratorium

Analitycznym Warszawskiego Towarzystwa Farmaceutycznego, potem w aptecę Dreckiego przy Placu Bankowym, Wytwórni Farmaceutycznej „Asmidar”, Wytwórni Chemiczno-Farmaceutycznej „Wieniewicz” i Fabryce Bacutil. Już jesienią 1940 roku podjął współpracę z organizatorami tajnego nauczania, tzw. Kompletami biologicznymi dr. M. Koczwały, związanymi organizacyjnie z Wydziałem Matematyczno-Przyrodniczym tajnego UW (później Uniwersytetem Ziemi Zachodnich), gdzie wykładał chemię farmaceutyczną, jednocześnie studiując na Wydziale Lekarskim. W czasie Powstania Warszawskiego pracował w aptece polowej w rejonie ul. Zielnej. Warszawę opuścił z ludnością cywilną, a po ucieczce z transportu pracował w hurtowni farmaceutycznej w Łowiczu. Po przejściu frontu powrócił do Poznania i w reaktywowanym Uniwersytecie Poznańskim zorganizował od podstaw Katedrę Technologii Chemicznej Środków Leczniczych Oddziału Farmaceutycznego. Równolegle kierował Katedrą Farmakologii Wydziału Lekarskiego UP. W 1946 roku dokończył studia lekarskie na tej samej uczelni. Dyplom lekarza otrzymał już po kolokwium habilitacyjnym, które odbyło się 15 grudnia 1945 roku przed Radą Wydziału Farmaceutycznego UW, na podstawie pracy „Opracowanie metod fabrykacji preparatów wątrobowych i oznaczanie ich wartości leczniczej”. W październiku 1947 roku otrzymał nominację profesorską i kierownictwo Katedry i Zakładu Technologii Chemicznej Środków Leczniczych.

W latach pięćdziesiątych uczestniczył w pracach zespołu przygotowującego program zreformowanych pięcioletnich studiów farmaceutycznych. Opracował wraz z dr. Henrykiem Ludwickim „Podręcznik do ćwiczeń z technologii chemicznej” (1963). Przez długi czas stanowił on podstawowe źródło wiedzy w tej dziedzinie. Był współautorem i następnie autorem dwóch innych publikacji książkowych: „Preparatyka środków leczniczych z podstawami inżynierii chemicznej i rysunku technicznego” (1969) oraz „Preparatyka środków leczniczych: podręcznik dla studentów farmacji” (1980, 1983). Wydawnictwa te zyskały uznanie zarówno w kraju, jak i za granicą. Druga z wymienionych pozycji, przetłumaczona na język francuski i włoski, była dostępna we Francji, Belgii i we Włoszech. Był również inicjatorem i należał do pierwszych organizatorów szkolenia podyplomowego farmaceutów w Polsce.

W 1955 roku powierzono mu kierownictwo Zakładu Nowych Leków w Instytucie Leków w Warszawie, a w roku akademickim 1956/1957 objął po raz pierwszy funkcję dziekana Wydziału Farmaceutycznego Akademii Medycznej w Warszawie. W 1958 roku dokończył, przerwane jeszcze przed wojną, studia chemiczne i uzyskał dyplom magistra chemii na Wydziale Chemii Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. W tym samym roku został profesorem zwyczajnym. Zespół kierowany przez prof. S. Binieckiego otrzymał w latach 1955-1959 kilkadziesiąt nieopisanych wcześniej pochodnych hydrazynoftalazyny, a badania farmakologiczne wykazały, że zsyntetyzowana wspólnie z dr. Józefem Izdebskim N-etoksykarbonylohydrazynoftalazyna posiada silniejsze działanie hipotensyjne i znacząco lepszy indeks terapeutyczny od znanych i stosowanych dotychczas leków. Substancja została wprowadzona do leczenia jako antihypertensivum w 1964 roku pod nazwą międzynarodową Todralazine hydrochloride. Produkcję rozpoczęły Pabianickie Zakłady Farmaceutyczne „Polfa” w postaci tabletek pod nazwą handlową Binazine. Po wygaśnięciu praw patentowych odkrywców (po 5 latach) PZF „Polfa” sprzedała licencję na jej produkcję grupie producentów japońskich. Todralazyna w Japonii produkowana jest do chwili obecnej przez pięciu producentów pod różnymi nazwami handlowymi. Kolejnym zsyntetyzowanym przez prof. S. Binieckiego związkiem, który został wprowadzony do leczenia, był cytrynian bis-(4-metylopirydyl)-aminy o działaniu rozszerzającym naczynia wieńcowe. W 1970 roku związek ten został wprowadzony do produkcji przez Krakowskie Zakłady Farmaceutyczne „Polfa” pod nazwą międzynarodową Gapicomine citrate (gapikomina), a handlową Bicordin. Prof. Biniecki jest współtwórcą pięciu patentów.

W działalności akademickiej Profesor szczególną uwagę poświęcił kształceniu kadry naukowej, co zaowocowało 36 pracami doktorskimi, których był promotorem.

Dla środowiska farmaceutycznego ważną jego zasługą jest działalność w Polskim Towarzystwie Farmaceutycznym, w którym przez dwie kadencje pełnił funkcję wiceprezesa (1960-1962, 1964-1967), a w latach 1962-1964 zasiadał w Zarządzie Głównym PTFarm. Przez wiele lat przewodniczył Sekcji Leku Syntetycznego, a także aktywnie działał w kolegiach redakcyjnych czasopism: „Acta Poloniae Pharmaceutica” i „Farmacja Polska”.

Był doceniany nie tylko w Polsce. Został uhonorowany doktoratem *honoris causa* Akademii Medycznej w Poznaniu, członkostwem honorowym Belgijskiej Królewskiej Akademii Medycznej oraz członkostwem honorowym Polskiego Towarzystwa Farmaceutycznego.

Dowodem uznania jego wybitnych zasług są nagroda i medal nazwane jego imieniem, ustanowione w 2002 roku przez Instytut Farmaceutyczny w Warszawie i wręczane co dwa lata młodym naukowcom za znaczące osiągnięcia w dziedzinie chemii leków.

Profesor Stanisław Biniński zmarł w Warszawie 3 maja 1999 r.

Tablica informacyjna o ulicy prof. Stanisława Binińskiego na terenie Kampusu Banacha

Archiwum WUM, Akta osobowe AM w Warszawie, kadry, 1 IX 1947-30 IX 1977, 6227, 29/17, kat. BE 50, prof. dr Biniński Stanisław, Kierownik Zakładu Tech. Śr. Leczniczych, Kwestionariusz osobowy, ankieta personalna, życiorys; Arabas I. Biniński Stanisław, [w:] *Polski wkład w przyrodznawstwo i technikę*, t. I., Warszawa 2015, s. 145-147; Magowska A.: *Profesor Stanisław Biniński (1907-1999)*, "Archiwum Historii i Filozofii Medycyny", 62, 1999, s. 261-262; Pachecka J., Tomaszewski P., Kubiak-Tomaszewska G.: *Stanisław Biniński twórca oryginalnych polskich leków*, Warszawa 2006.

Roman Koński

Przewodniczący
Zarządu Samorządu
Studentów WUM

Jak z perspektywy kilkuletniego sprawowania funkcji Przewodniczącego Zarządu Samorządu Studentów ocenia Pan rozwój Samorządu i jego znaczenie w świadomości studentów WUM?

Działalność społeczna, w tym samorządowa, ma to do siebie, że zawsze potrzeby są większe niż możliwości i zasoby – w szczególności ludzkie. W związku z tym naturalną sprawą jest, że z roku na rok istnieje możliwość, by zrobić więcej, lepiej, inaczej. Możliwości rozwoju są dla Samorządu bardzo duże, bo w zasadzie nigdy nie osiągniemy tu sytuacji, w której nie ma już nic więcej do zrobienia.

Kiedy pod koniec czerwca 2014 roku po raz pierwszy obejmowałem funkcję Przewodniczącego Zarządu Samorządu Studentów WUM, grupa studentów skupiona wokół Samorządu była znacznie mniejsza niż dzisiaj. Małym zainteresowaniem cieszyły się szczególnie Zarządy Samorządów Wydziałowych, co bardzo utrudniało dotarcie Zarządowi „głównemu” do szerokiego grona studentów. Dzisiaj, po prawie 2,5 roku mogę z pewną satysfakcją powiedzieć, że jest z tym znacznie lepiej – przede wszystkim każdy z Wydziałów posiada przynajmniej kilku aktywnych reprezentantów, z którymi możemy jako Zarząd Samorządu Studentów współpracować. Przykładem takiego udanego i profesjonalnego współdziałania był chociażby wkład studentów naszej Uczelni w wybory rektora – została wybrana zwarta grupa 39 studenckich elektorów, którzy czynnie uczestniczyli w procesie wyborczym.

Świadomość studentów związana z Samorządem powoli i systematycznie rośnie. Coraz więcej osób przekonuje się, że Uczelnia nie musi kojarzyć się jedynie z zajęciami i egzaminami. Studenci też znacznie częściej zgłaszają się do nas po różnego rodzaju wsparcie i nierzadko, wedle naszych możliwości, udaje się takiego wsparcia udzielić.

Które z ostatnich dokonań Samorządu uważa Pan za najważniejsze?

Za duży sukces na pewno mogę uznać wspomniane już wybory, w których, jako reprezentanci studentów, zostaliśmy ocenieni bardzo wysoko za swój wkład i profesjonalizm. W minionym roku Komisja Kultury Samorządu Studentów WUM (we współpracy z Akademią Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej) zorganizowała najlepsze w dotychczasowej historii Uczelni Medykalia – bawiło się z nami blisko 5000 osób. Wraz z inicjatywą „Rowerowy WUM” udało nam się doprowadzić do zainstalowania wielu stojaków na rowery na terenie całego Kampusu Banacha. Samorząd, dzięki racjonalnemu zarządzaniu funduszami, wygospodarował środki na zakup kanap do Centrum Dydaktycznego oraz puf do Biblioteki. To kilka takich bardziej widocznych sukcesów – oczywiście pomniejszych osiągnięć można by wymienić znacznie więcej, choć znalazłoby się też kilka porażek.

Jakie są obecne priorytety Samorządu? Jakie zmiany chciałoby wprowadzić środowisko studentów?

Samorząd intensywnie współpracuje z panią profesor Barbarą Górnicką Prorektorem ds. Studentek i Kształcenia nad wprowadzeniem rozwiązań, takich jak e-dziekanat, e-indeks itp. Zależy nam, żeby taki system zaczął działać jak najszybciej – konwencjonalne indeksy powinny zostać dla naszych studentów już tylko pamiątką. Samorząd, poprzez Komisję Dydaktyki, niezmiennie stara się też angażować w kwestie związane z jakością kształcenia – staramy się zgłaszać wszelkie niepokojące sprawy władzom Uczelni. Natomiast nie zapominamy o podstawowym celu naszego istnienia, tzn. o integrowaniu środowiska akademickiego – w tej kadencji, tak jak i w poprzednich, będziemy starać się stworzyć liczne możliwości integracji studentów wszystkich kierunków na WUM-ie.

Niedawno opublikowano wyniki studenckich ankiet za rok akademicki 2015/2016. Które z zaprezentowanych wyników ankiety były zaskoczeniem, które z nich napawały optymizmem, a które odwrotnie?

To, co na pewno cieszy, to fakt, że ostatnią ankietę wypełniło 58% studentów WUM i jest to wynik nieco lepszy niż rok wcześniej. Na tle zaangażowania studentów w inne aktywności uczelniane można to uznać za bardzo zadowalający rezultat. Zajęcia dydaktyczne zostały ocenione na dość wysokim poziomie – wynik 4 w pięciostopniowej skali pozwala sądzić, że patrząc ogólnie, poziom nauczania na Warszawskim Uniwersytecie Medycznym jest relatywnie dobry, co nie oznacza, że nie może być lepszy. Na podobnym poziomie zostali ocenieni nasi nauczyciele akademicy. Ogólny wniosek, jaki można sformułować na podstawie ankiet za rok akademicki 2015/16 jest taki, że WUM w dużej mierze spełnia oczekiwania edukacyjne studentów. Ankieta nakreśliła też pewien problem – spora część studentów dostrzega braki w zbiorach naszej Biblioteki. Jest to sprawa, której Samorząd postara się uważniej przyjrzeć. Niepokoi również fakt, że nauczyciele zostali najgorzej ocenieni w kategorii „umiejętność zainteresowania tematyką zajęć” – jest to niezwykle ważny element nauczania, któremu w przyszłych latach nauczyciele będą musieli poświęcić więcej uwagi i swojego zaangażowania.

Kto obecnie wchodzi w skład Zarządu Samorządu i co należy do waszych obowiązków?

W skład Samorządu Studentów wchodzi wszyscy studenci naszej Uczelni. Zarząd Samorządu Studentów jest organem wykonawczym Samorządu na szczeblu ogólnouczelnianym. Skład Zarządu Samorządu Studentów w kadencji 2016-2018 jest następujący: Roman Koński – Przewodniczący, Jakub Szpernalowski – Wiceprzewodniczący, Natalia Bierzowicz – Sekretarz, Maciej Sobieraj – Wiceprzewodniczący, Przewodniczący Komisji Dydaktyki, Gawel Gaska – Przewodniczący Komisji Kultury, Karolina Kosiacka – Przewodnicząca Komisji Informacji i Promocji, Paweł Kowalczyk – Przewodniczący Komisji Sportu i Turystyki.

Przewodniczący kieruje pracami całego Zarządu, w czym wspierają go wiceprzewodniczący i sekretarz. Przewodniczący jest też „głosem” studentów wobec władz Uczelni. Komisja Dydaktyki wpływa na podnoszenie jakości kształcenia na naszej Uczelni, pośredniczy w rozmowach z władzami w razie problemów dydaktyczno-wychowawczych oraz wspiera inicjatywy naukowe i dydaktyczne studentów. Komisja Informacji i Promocji odpowiada za przygotowanie Kalendarza Studenckiego, ponadto dzięki niej korzystamy ze strony internetowej Samorządu Studentów, widzimy plakaty i ulotki. Zarządza też stroną Samorządu na Facebooku, przekazując wszystkie ważne informacje. Komisja Kultury zajmuje się organizacją projektów o charakterze kulturalnym, takich jak: Otrzęsiny, Bal Połowinkowy, Bal Sylwestrowy, Medykalia i inne. Wspiera inicjatywy twórcze i artystyczne wśród studentów WUM, pośredniczy w kontaktach z teatrami, kinami i różnymi organizatorami wystaw. Komisja Sportu i Turystyki zabiera nas na obozy, takie jak obóz integracyjny w Chłapowie czy obóz zimowy w Wiśle. W ciągu roku akademickiego zapewnia też możliwość udziału w różnych wydarzeniach sportowych.

Czego życzy Pan studentom WUM na progu 2017 roku?

Początek każdego roku dla studenta to zbliżająca się sesja. Zatem życzę naszym studentom, żeby pomyślnie przez nią przeszli. Niech rok 2017 będzie dla Was lepszy niż 2016 i gorszy niż 2018! Pamiętajcie też o tym, że studia to bardzo specyficzny okres w życiu i zdecydowanie warto wynieść z niego coś więcej, niż samą merytoryczną wiedzę i umiejętności zdobyte na zajęciach – zatem w 2017 postarajcie się o jak najwięcej pozytywnych wspomnień związanych z życiem studenckim!

Rozmawiał Cezary Ksel

Studenci WUM podczas Światowego Dnia AIDS

Organizowany z inicjatywy WHO od prawie 30 lat, 1 grudnia każdego roku, Światowy Dzień AIDS zwraca uwagę społeczeństw na główne problemy wynikające z rozprzestrzeniania się epidemii HIV/AIDS. Zarówno w Polsce, jak i za granicą odbywają się tego dnia liczne konferencje, spotkania, happeningi mające uwrażliwić na problemy osób dotkniętych tą chorobą oraz przekazać wiedzę na temat profilaktyki zakażeń. W ramach obchodów Światowego Dnia AIDS 1 grudnia 2016 roku studenci zrzeszeni w SKN przy Klinice Chorób Zakaźnych, Tropikalnych i Hepatologii Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego wraz z oddziałem SCORA IFMSA zorganizowali akcję informacyjną w Bibliotece Uniwersytetu Warszawskiego. Wydarzeniu patronowało Krajowe Centrum ds. AIDS.

Tegoroczna akcja studencka związana ze Światowym Dniem AIDS przebiegała pod hasłem „Ręce w Górę Za”. Studenci propagowali skuteczną prewencję i zapobieganie zakażeniom głównie wśród młodych osób, skupili się także na krzewieniu tolerancji wobec osób zakażonych. W holu BUW-u przygotowano stoisko obsługiwane przez wolontariuszy, obfitujące w bezpłatne materiały dydaktyczne. Każdy chętny mógł uzyskać informacje na temat HIV/AIDS, otrzymać ulotki, poszerzyć swoją wiedzę, ale też

sprawdzić znajomość faktów związanych z wirusem w specjalnie przygotowanym quizie. Zwieńczeniem akcji było spotkanie w kawiarni Caffedra Medica BUW-u, podczas którego Katarzyna Lisik z SKN przy Klinice Chorób Zakaźnych, Tropikalnych i Hepatologii WUM omówiła główne zagadnienia i problemy dotyczące zakażenia. W tej części wzięli udział także zaproszeni goście: Wojciech Tomczyński – Przewodniczący Stowarzyszenia Sieci Plus oraz dr Tomasz Mikula (razem z lek. Dagny Krankowską pełniący funkcję Opiekuna SKN przy Klinice Chorób Zakaźnych, Tropikalnych i Hepatologii WUM).

Studenci IFMSA-Poland Oddział Warszawa, koordynujący program SCORA, zadbali także o to, by szerzyć wiedzę na temat HIV/AIDS również podczas cyklicznych imprez organizowanych przez Samorząd Studentów WUM, jak Impreza Mikołajkowa w Klubie Medyka oraz IceWUM.

Zgodnie z ostatnimi danymi epidemiologicznymi Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego – Państwowego Zakładu Higieny od początku epidemii HIV i AIDS w Polsce (1985 r.) do 31 sierpnia 2016 r. zarejestrowano ogółem 20 756 zakażeń i 3 408 zachorowań na AIDS. 1 348 chorych zmarło.

Agata Leszczyńska

IFMSA Warszawa – Koordynator Lokalny Projektu Światowy Dzień AIDS

Katarzyna Lisik

SKN przy Klinice Chorób Zakaźnych, Tropikalnych i Hepatologii WUM

Na stoisku w BUW-ie każda chętna osoba mogła wypełnić krótki test wiedzy o HIV. Był on od razu sprawdzany przez wolontariuszy, którzy poprawiali błędne odpowiedzi, tłumaczyli, na czym błędy polegają oraz rozwiewali wątpliwości uczestników. Osoby uczestniczące w naszej akcji były najbardziej zainteresowane zagadnieniem dróg przenoszenia wirusa, chciały się upewnić, że niemożliwe jest zakażenie poprzez używanie wspólnych ręczników, korzystanie z publicznej toalety czy basenu, kilka osób zadało również pytanie, czy wirus może zostać przeniesiony poprzez ugryzienie komara, który wcześniej ukąsił nosiciela. Dużo uwagi poświęcono także tematu statystyki – dopytywano się o prawdopodobieństwo

zakażenia się podczas pojedynczego stosunku, częstość zachorowań w poszczególnych grupach społecznych oraz podczas różnych zachowań ryzykownych. Kilka osób zadało pytanie o miejsca, w których można wykonać badanie przesiewowe w kierunku HIV. Wieczorem odbyła się prezentacja na temat zakażenia wirusem oraz spotkanie z panem Wojciechem Tomczyńskim, Przewodniczącym Ogólnopolskiej Sieci Osób Żyjących z HIV/AIDS – Sieć Plus, który opowiedział o codziennym życiu osoby zakażonej. Następnie odbyła się dyskusja o problemach społecznych i etycznych związanych z HIV. Poruszone zostały między innymi tematy stygmatyzacji, prywatności osób HIV-pozytywnych oraz postępowania z zakażonymi dziećmi.

Stoisko przygotowane przez studentów WUM

Zdjęcia: SKN przy Klinice Chorób Zakaźnych, Tropikalnych i Hepatologii

Spotkanie informacyjne w kawiarni Caffedra Medica

Lek. Dagny Krankowska

Opiekun SKN działającego przy Klinice Chorób Zakaźnych, Tropikalnych i Hepatologii WUM

Jak pani zdaniem prezentuje się poziom wiedzy młodzieży na temat HIV/AIDS?

Młodzież wie więcej niż przed laty, jednak nadal poziom wiedzy na ten temat mógłby być wyższy.

Jaki jest tego powód?

W Polsce jest zdecydowanie niedostateczna liczba działań profilaktycznych. Istnieją statystyki mówiące, że w Polsce na profilaktykę zakażeń HIV przeznaczona jest jedynie 4% środków z budżetu na wszystkie działania (w tym leczenie) związane z HIV i AIDS; co oznacza około 5 eurocentów na mieszkańca. To stawia nas w absolutnym ogonie Unii Europejskiej.

A jak przedstawia się kwestia edukacji młodzieży na ten temat?

Głównym problemem jest brak edukacji seksualnej w szkołach. Oczywiście na studiach medycznych uczymy o zakażeniu HIV, ale o tym powinno się więcej mówić w populacji ogólnej. W zeszłym roku robiłam projekt w slumsie w Nairobi. Rozmawiałam tam z dziewczynkami z liceum, aby poznać ich wiedzę i świadomość odnośnie zakażenia HIV. Następnie rozmawiałam na ten temat z młodzieżą w warszawskiej szkole. Okazało się, że zarówno tam, jak i w Polsce młodzież ma podobną wiedzę, czasem nawet na korzyść licealistek z Kenii. To w sumie nie zaskakuje, bo w Kenii znacznie więcej mówi się o HIV i AIDS.

W Polsce to wciąż temat tabu?

Zdecydowanie.

Z czego to może wynikać?

Mało się o tym mówi, jest to nadal wstydlivy temat. Jednak nie dotyczy to tylko HIV, a całej sfery seksualnej. Według statystyk ECDC (*European Centre for Disease Prevention and Control*) obecnie w Europie najczęstszą (42%) drogą zakażenia są tzw. kontakty MSM (ang. *men having sex with men*). Odnoszę wrażenie, że ta informacja sprawia, że osoby niebędące w tej grupie omijają, bądź bagatelizują problem. Uważają, że ich to zagadnienie nie dotyczy. To szokujące, że po 30. latach epidemii mamy wciąż tak stereotypowe myślenie. Owszem, statystyki pokazują to, o czym wspomniałam przed chwilą, jednak zakażenia drogą heteroseksualną pojawiają się z podobną (32%) częstotliwością.

Skąd młodzież czerpie wiedzę o HIV?

Mimo organizowania w Polsce różnych kampanii informacyjnych, wciąż docierają one do niezbyt szerokiego grona odbiorców. Zawsze w ramach Światowego Dnia AIDS przygotowywana jest bogata oferta akcji edukacyjnych, taka jak np. w Bibliotece Uniwersytetu Warszawskiego, organizowana przez studentów WUM, ale poza datą 1 grudnia rzadko się o tym mówi. Pamiętam, że w ramach Euro 2012 rozpowszechniano informacje wśród kibiców, rozdawano ulotki, prezerwatywy. Niestety sporadycznie pojawiają się kampanie plakatowe, jeszcze rzadziej – telewizyjne. To sprawia, że wiedza młodzieży bierze się głównie z rozmów ze znajomymi. Niedostatki informacyjne rodzą stereotypy, które ostatecznie bardzo utrudniają otwartą rozmowę na te tematy.

A jeżeli już do tej rozmowy dojdzie, to jak się zachowują?

Mogę mówić tylko o studentach WUM. U nas w Klinice, mam wrażenie, że w trakcie zajęć studenci przechodzą jakiegoś katharsis. Nagle przestają się bać rozmawiać z osobami zakażonymi. Orientują się, że fakt bycia zakażonym nie oznacza wyroku śmierci, że można żyć normalnie przez wiele lat, nawet po rozpoznaniu AIDS. Wiem też, że wiele osób po naszych zajęciach korzysta z punktów konsultacyjno-diagnostycznych i anonimowo, bezpłatnie idzie zrobić badania w kierunku HIV. Staramy się promować wykonywanie tych testów, oraz chcemy pokazać studentom, że wymaga tego dojrzałość i potrzeba świadomego, bezpiecznego seksu.

Rozmawiał Cezary Ksel

Medyczna

15 stycznia w ramach akcji „Medyczna WOŚP” organizowanej przez IFMSA-Poland studenci Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego po raz kolejny zgromadzili się, by wspomóc 25. Finał Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy. W tym roku mieliśmy możliwość organizacji własnego sztabu, który współtworzyli nie tylko studenci naszej *Alma Mater*, ale także chętni spoza Uczelni. Łącznie kwestowało z nami 50 wolontariuszy. Akcja spotkała się z uznaniem właścicieli kilku restauracji w Warszawie, którzy zdecydowali się wesprzeć naszych wolontariuszy, zapewniając im ciepłe napoje i posiłek podczas kwestowania. Zebraną kwotę oszacowaliśmy na 35 000 zł, ale na ostateczne potwierdzenie musimy poczekać do ogłoszenia oficjalnych wyników.

Julia Pankiewicz, Zuzanna Sitkowska
IFMSA-Poland Oddział Warszawa
Zdjęcia: IFMSA-Poland

WOŚP

Sukcesy rankingowe pracowników Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego

17 stycznia 2017 – jak co roku – redakcja „Pulsu Medycyny” ogłosiła Listę Stu najbardziej wpływowych osób w polskiej medycynie w 2016 roku.

Ranking otwiera były pracownik naszej Uczelni **prof. dr hab. med. Henryk Skarżyński**.

Na pozycji drugiej tej listy znalazł się **prof. dr hab. med. Grzegorz Opolski**, a na pozycji trzeciej **prof. dr hab. med. Mirosław Wielgoś**.

Wśród stu najbardziej wpływowych osób w polskiej medycynie w 2016 roku znalazło się również 16 innych, obecnie lub dawniej zatrudnionych w Warszawskim Uniwersytecie Medycznym profesorów, w tym 3 byłych Rektorów naszej uczelni:

prof. Bolesław Samoliński (pozycja 27)
 prof. Jerzy Szaflik (pozycja 28)
 prof. Wiesław Wiktor Jędrzejczak (pozycja 29)
 prof. Marek Krawczyk (pozycja 35)
 prof. Artur Kwiatkowski (pozycja 46)
 prof. Mariusz Ratajczak (pozycja 47)
 prof. Magdalena Durlik (pozycja 50)
 prof. Andrzej Horban (pozycja 59)
 prof. Roman Danielewicz (pozycja 60)
 prof. Anna Członkowska (pozycja 67)
 prof. Hanna Szajewska (pozycja 68)
 prof. Krzysztof J. Filipiak (pozycja 72)
 prof. Piotr Radziszewski (pozycja 73)
 prof. Leszek Pączek (pozycja 74)
 prof. Leszek Czupryniak (pozycja 81)
 prof. Andrzej Górski (pozycja 95)

Poza listą „Stu najbardziej wpływowych osób w polskiej medycynie 2016 roku”, ogłoszono również osobną listę „Stu najbardziej wpływowych osób w polskim systemie ochrony zdrowia w 2016 roku”, wśród których również kilka osób związanych jest z Warszawskim Uniwersytetem Medycznym:

dr Konstanty Radziwiłł (pozycja 2)
 dr hab. Maciej Niewada (pozycja 74)
 dr hab. Adam Fronczak (pozycja 75)
 prof. Tomasz Pasierski (pozycja 76)

Uroczysty Senat Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego

19 grudnia 2016 roku odbyło się uroczyste posiedzenie Senatu WUM, w trakcie którego wręczono odznaczenia państwowe, resortowe i uczelniane dla pracowników naszego Uniwersytetu.

Wyróżnienia wręczyli Minister Zdrowia – Konstanty Radziwiłł oraz JM Rektor – prof. Mirosław Wielgoś.

Srebrny Krzyż Zasługi

dr hab. n. med. Anita Bryńska, dr n. med. Andrzej Chaber, dr n. med. Piotr Domagała, dr n. med. Grażyna Dulny, dr n. med. Mariusz Gujski, dr hab. n. med. Maciej Kostrubiec, dr n. o zdr. Edyta Krzych-Falta, dr n. med. Agnieszka Lipiec, dr hab. n. med. Piotr Myrcha, dr n. techn. Barbara Piekarska, dr n. hum. Filip Raciborski, dr hab. n. med. Zbigniew Samochocki, dr hab. n. med. Adam Sybilski, dr n. med. Ewa Trzepla, prof. dr hab. n. med. Piotr Węgrzyn, dr hab. n. o zdr. Marta Zalewska.

Brązowy Krzyż Zasługi

dr n. farm. Agnieszka Białek, dr n. med. Monika Borakowska-Siennicka, mgr Dorota Cholewicka, dr hab. n. med. Michał Ciurzyński, dr n. farm. Błażej Grodner, dr n. med. Tomasz Guzel, dr n. med. Maciej Janiszewski, Marzanna Kieszek, dr n. med. Piotr Maciejewicz, mgr Alicja Mikulska, dr n. med. Joanna Misiewicz-Wroniak, dr hab. n. med. Robert Mlosek, dr n. farm. Agnieszka Stawarska, dr n. med. Joanna Syska-Sumińska.

Medal Komisji Edukacji Narodowej

mgr Jolanta Budzyńska, dr n. med. Wiesława Duda-Król, prof. dr hab. n. med. Krzysztof J. Filipiak, dr n. hum. Maciej Ganczar, lek. Wojciech Graboń, dr n. farm. Błażej Grodner, dr n. med. Iwonna Grzywanowska-Łaniewska, mgr Ludmiła Kokoczek-Arkuszewska, dr n. med. Grażyna Krzemień, dr n. o zdr. Edyta Krzych-Falta, dr n. farm. Agnieszka Laudy, dr n. med. Beata Leszczyńska, mgr Sylwia Lewandowska-Pachecka, dr n. ekon. Mira Lisiecka-Biełanowicz, dr n. o zdr. Magdalena Łazarewicz, prof. dr hab. n. med. Magdalena Marczyńska, dr n. med. Barbara Mazurkiewicz, prof. dr hab. n. med. Włodzimierz Otto, prof. dr hab. n. farm. Agnieszka Pietrosiuk, dr n. med. Hanna Rozenek, dr hab. n. farm. Joanna Stefańska, dr n. farm. Zofia Suchocka, dr hab. n. farm. Piotr Suchocki, dr n. o zdr. Mirella Sulewska, dr hab. n. farm. Katarzyna Sykłowska-Baranek, prof. dr hab. n. med. Jacek Szaflik, dr n. farm. Tadeusz Szost, dr n. med. Hanna Szymanik-Grzelak, dr n. o zdr. Aneta Tomaszewska, mgr Halina Zmuda-Trzebiatowska.

Złoty Medal za Długoletnią Służbę

dr n. med. Joanna Ciszewska, prof. dr hab. n. farm. Zbigniew Fijałek, dr n. med. Krzysztof Jankowski, mgr Krystyna Michalska, prof. dr hab. n. med. Włodzimierz Otto, mgr Maria Rokicka, dr n. fiz. Marek Wasek, prof. dr hab. n. med. Janusz Wyzgał.

Srebrny Medal za Długoletnią Służbę

dr n. med. Joanna Brydak-Godowska, mgr Elżbieta Interewicz, dr n. med. Dorota Kopacz, Anna Rychlica, dr n. med. Joanna Sańko-Resmer, dr n. farm. Marzanna Strupińska, mgr inż. Waldemar Sztulpa.

Brązowy Medal za Długoletnią Służbę

mgr Agnieszka Białobrzeska, Kalina Borsuk, dr n. ekon. Aleksandra Czerw, Michał Gliszczyński, mgr Anna Kucharska, mgr Paweł Tarkowski.

Odznakę „Za zasługi dla ochrony zdrowia”

Bożena Kwiatkowska, prof. dr hab. n. med. Magdalena Marczyńska, dr hab. n. med. Witold Rongies, dr n. med. Barbara Sieradzka, dr hab. n. med. Piotr Szopiński, prof. dr hab. n. farm. Piotr Wroczyński.

Nagrody Samorządu Studentów „Kryształowy Lancet”

- za działalność dydaktyczną na I Wydziale Lekarskim: dr n. med. Małgorzata Wojciechowska, lek. Leszek Kraj, dr hab. n. med. Marcin Ufnal;
- za działalność dydaktyczną na II Wydziale Lekarskim z Oddziałem Nauczania w Języku Angielskim oraz Oddziałem Fizjoterapii: mgr Andrzej Ochal;
- za działalność dydaktyczną na Wydziale Lekarsko-Dentystycznym: dr n. med. Mariusz Sikora;
- za działalność dydaktyczną na Wydziale Farmaceutycznym z Oddziałem Medycyny Laboratoryjnej: lek. Grzegorz Witkowski;
- za działalność dydaktyczną na Wydziale Nauki o Zdrowiu: mgr Donata Czekala, mgr Alicja Wieczorek.

Nagrody JM Rektora za przygotowanie wybitnych prac naukowych lub współudział w ich przygotowaniu, dla wyróżniających się studentów:

Nagroda indywidualna I stopnia

- Sonia Borodzicz – studentka II Wydziału Lekarskiego – za pracę pt. „The role of epidermal sphingolipids in dermatologic diseases” oraz pracę pt. „Sphingolipids in cardiovascular diseases and metabolic disorders”;
- Karol Deutsch – student I Wydziału Lekarskiego – za pracę pt. „Validation of Standard and New Criteria for the Differential Diagnosis of Narrow QRS Tachycardia in Children and Adolescents”.

Nagrody indywidualne II stopnia

- Sylwia Gajda – studentka I Wydziału Lekarskiego – za pracę pt. „Most recent evidence behind aggregometry and genotyping method as platelet function testing for tailored anti-platelet treatment among PCI patients”;
- Aneta Moskalik – studentka Wydziału Farmaceutycznego z Oddziałem Medycyny Laboratoryjnej – za pracę pt. „Flow cytometric quantification of Neutrophil Extracellular Traps: Limitations of the methodological approach”;
- Katarzyna Paczwa – studentka I Wydziału Lekarskiego – za pracę pt. „Outcome prediction following transcatheter aortic valve implantation – multiple risk scores comparison”;
- Weronika Pleban – studentka I Wydziału Lekarskiego – za pracę pt. „Workstation-Based Calculation of CTA-Based FFR for Intermediate Stenosis”;
- Anna Płatek – studentka Wydziału Nauki o Zdrowiu – za pracę pt. „Different ECG manifestations of left ventricular hypertrophy in presence of intermittent LBBB and RBBB”;
- Jan Stypułkowski – student I Wydziału Lekarskiego – za cykl prac z chirurgii wątroby.

Nagroda zespołowa II stopnia

- Filip Garbicz – student I Wydziału Lekarskiego i Wiktor Paskal – student I Wydziału Lekarskiego – za pracę pt. „Intraparenchymal mesenchymal chondrosarcoma of the frontal lobe – a case report and molecular detection of specific gene fusions from archival FFPE sample”.

Studenci i doktorant WUM wśród stypendystów Ministra Zdrowia

- 21 grudnia 2016 roku Minister Zdrowia Konstanty Radziwiłł podjął decyzję o przyznaniu stypendiów Ministra Zdrowia na rok akademicki 2016/2017 za wybitne osiągnięcia. Wśród 48 studentów oraz 5 doktorantów, uhonorowanych stypendium, znaleźli się członkowie naszej społeczności akademickiej. Na liście doktorantów znalazł się: Michał Peller (I WL), natomiast nagrodzeni studenci WUM to: Łukasz Białek (II WL), Sonia Borodzicz (II WL), Filip Garbicz (I WL), Kajetan Grodecki (I WL), Agnieszka Jaśkowiak (I WL), Alicja Krejner (II WL), Maciej Lichtarski (I WL), Paweł Matryba (I WL), Aneta Moskalik (WF), Wiktor Paskal (I WL), Maria Różańska (I WL), Michał Staruch (I WL), Jan Stypułkowski (I WL), Martyna Zaleska (I WL).

Medal Archidiecezji Warszawskiej

- 6 stycznia 2017 roku prof. Marek Krawczyk – były Rektor, obecnie związany z Katedrą Chirurgii Ogólnej, Transplantacyjnej i Wątroby otrzymał od Kardynała Kazimierza Nycza medal „Za zasługi dla Archidiecezji Warszawskiej” za pracę naukową i wychowawczą, doceniono także jego zasługi na rzecz wspierania działań duszpasterstwa akademickiego wśród studentów. Uroczyste wręczenie medalu odbyło się w archikatedrze św. Jana Chrzciciela.

Nominacje profesorskie

- 11 stycznia 2017 roku Prezydent RP wręczył akty nominacyjne: prof. Agnieszce Cudnoch-Jędrzejewskiej – Kierownikowi Zakładu Fizjologii Doświadczalnej i Klinicznej, prof. Małgorzacie Olszewskiej z Katedry i Kliniki Dermatologicznej, prof. dr. hab. Pawłowi Piątkiewiczowi – Kierownikowi Kliniki Chorób Wewnętrznych, Diabetologii i Endokrynologii, prof. Agnieszce Pietrosiuk – Kierownikowi Zakładu Biologii Farmaceutycznej i Biotechnologii Roślin Leczniczych, prof. Michałowi Ciurzyńskiemu z Kliniki Chorób Wewnętrznych i Kardiologii z Centrum Diagnostyki i Leczenia Żylnej Choroby Zakrzepowo-Zatorowej, prof. Tomaszowi Hermanowskiemu – Kierownikowi Zakładu Farmakoekonomiki oraz prof. Dariuszowi Szukiewiczowi – Kierownikowi Katedry i Zakładu Patologii Ogólnej i Doświadczalnej.
- 2 grudnia 2016 tytuł profesorski uzyskał również prof. Piotr Węgrzyn związany z Kliniką Położnictwa i Perinatologii.

Gubernator ISCT

- 24 stycznia 2017 roku decyzją Rady Dyrektorów ISCT (Board of Directors, ISCT) prof. Krzysztof J. Filipiak został nominowany na Gubernatora ISCT w Polsce (ISCP Governor for Poland). Decyzja o nominacji została przekazana przez prof. Antonio Matrinez-Rubio – Prezydenta Międzynarodowego Towarzystwa Farmakoterapii Sercowo-Naczyniowej (International Society of Cardiovascular Therapy, ISCT).

Zachować piękno

Rozmowa
z prof. Wiesławem W. Jędrzejczakiem

– kierownikiem Katedry i Kliniki Hematologii,
Onkologii i Chorób Wewnętrznych WUM

„Uważam, że każdy człowiek ma jakiś talent i powinien dążyć do tego, aby go jak najlepiej wykorzystać” – to słowa wypowiedziane przez Pana Profesora w filmie dokumentalnym „Między złem a złem”, którego był Pan bohaterem. Czy prace związane z restauracją mebli, którą uważa Pan za swoje hobby, to wynik jednego z takich talentów?

Myślę, że nie jest to talent. Bardziej skłaniałbym się do traktowania tej aktywności jako pracy rzemieślnika. Chociaż przyznaję, że posiadam pewne zdolności plastyczne. Będąc dzieckiem, bardzo często uczęszczałem do kółek plastycznych. Niestety, w latach późniejszych nie miałem możliwości rozwinięcia tych zamiłowań. Aczkolwiek zdarzało mi się coś namalować. Z drugiej strony, jak wiadomo, czasem ilustruję moje wykłady rysunkami, mającymi formę karykatury. Staram się w ten sposób, lekko anegdotyczny, opisać prezentowany problem merytoryczny. Nie jest więc to zabawa sama w sobie. Patrząc z boku, można zauważyć, że mam wyrobioną kreskę, czyli swój dosyć charakterystyczny sposób rysowania.

Kiedy i jak rozpoczęła się Pana przygoda z „zabawą” w drewnie?

Było w tym nieco przypadku. W mieszkaniu, które otrzymałem, znajdowała się wnęka idealna na zabudowę. Początkowo zwróciłem się do firm, które profesjonalnie zajmują się takimi pracami. Niestety oczekiwali oni zapłaty, która stanowiła równowartość jednej, czy dwóch moich pensji. Zdecydowanie za dużo. Stwierdziłem wtedy, że zrobię tę zabudowę własnoręcznie, w tydzień. I rzeczywiście udało się. Aczkolwiek nie obyło się bez strat, bo w pewnym momencie wbiłem sobie dłuwo w dłoń. Przypomina mi o tym półtora centymetrowa blizna, widoczna do dzisiaj. Szczęśliwie nie przeciąłem sobie ścięgien, skończyło się tylko na kilku szwach.

Jest Pan Profesor samoukiem, czy też pobierał lekcje stolarki?

Raczej samoukiem, nie licząc tego, że miałem zajęcia techniczne w szkole. To tyle wcześniejszej praktyki.

I kiedy przeszedł Pan pierwsze szlify związane z zabudową wnęki, zdecydował, że zajmie się renowacją mebli?

Pewnego razu wybrałem się na warszawski targ na Kole. Chciałem kupić do domu biblioteczkę. Znalazłem takie, które mi się podobały, lecz były z reguły w marnym stanie. Jeden ze sprzedających miał wystawionych kilka sztuk mebli. Zanim zwróciłem się do niego, obmyśliłem strategię targowania: on zażąda za biblioteczkę 1000 złotych, ja powiem 500, a ostatecznie kupię ją za 800. Okazało się, że podał kwotę 800. Odpowiadam: 500. On na to: 800, ale za dwie, a za 1000 dam panu trzy.

Na czym stało?

Ostatecznie mój wyjazd na Koło zakończył się kupnem trzech biblioteczek, dwóch pensjonarek, dwóch małych stolików i jednego stołu. Za wszystko zapłaciłem 1500 złotych. Osobnym problemem był transport i wniesienie mebli na 11. piętro. Udało się dzięki pomocy kolegów sprzedawcy z Koła. W efekcie cała loggia i korytarz w mieszkaniu były zastawione meblami. I tak się zaczęło.

Rozpocząłem powoli naprawiać kupione meble, uzupełniać je brakującymi elementami i przywracać im pierwotne funkcje użytkowe. Tym sposobem rozpocząłem swoją przygodę z renowacją mebli. Zresztą, po naprawie wspomnianych biblioteczek, posłużyły one do umeblowania mojego gabinetu w szpitalu na ul. Szaserów, gdzie wówczas pracowałem. Swego czasu prowadziłem program „Akademia zdrowia i urody” w telewizji i meble te wielokrotnie były widoczne w tle. W latach późniejszych bardzo często skupywałem podobne przedmioty od Romów, często jeżdżących po wioskach w poszukiwaniu różnorodnych mebli.

Jakie szczególnie interesowały Pana Profesora?

Takie, jakie pan widzi w moim gabinecie. Ta biblioteczka [Profesor wskazuje biblioteczkę znajdującą się po prawej stronie biurka, najbliżej okna – red.] kosztowała 200 złotych. Nie miała jednak widocznego teraz zwieńczenia, brak było półek. Uzupełniłem te ubytki, oprócz tego dodałem listwy ozdobne, oczywiście całość odświeżyłem, odpoliturowałem. Przyznaję, że nigdy nie zajmowałem się prawdziwie zabytkowymi meblami. I nie chciałbym tego robić. Uważam, że bym je zniszczył.

Mówi się, że stare meble mają duszę. Czy Pan Profesor stara się ją ratować?

Generalnie tak. Reżyser filmu, od którego zaczął pan rozmowę, powiedział mi, że uderzające jest podobieństwo, polegające na, z jednej strony – ratowaniu ludzi, z drugiej strony – ratowaniu mebli. Jednak początkowo nie myślałem w ten sposób.

A dlaczego Pan lubi to zajęcie?

Ponieważ mnie uspokaja. Ponadto, poza tym, że lubię pracę fizyczną, okazało się, że jakąś smykałkę do tego mam. Proszę spojrzeć na meble w tym gabinecie. Nie wyglądają na zniszczone. Co więcej, sądzę, że całość prezentuje się dosyć profesjonalnie. Jedną z szaf w tym gabinecie zrobiłem całkowicie sam, mając jedynie kolumny. Również u mnie w domu, oprócz mebli tapicerowanych, znajdują się wyłącznie kupione, a następnie przeze mnie odrestaurowane. I dalej służą.

Jakie prace stolarskie sprawiają Panu Profesorowi największą frajdę?

Nie ma jednej konkretnej. Przez lata nabyłem różne umiejętności. Wiąże się to z tym, że renowacja mebla wymaga posiadania wielu kwalifikacji. To sam mebel pokazuje nam, co należy zrobić. Ponieważ przedmioty te są najczęściej bardzo brudne, pierwszą czynnością po ich zakupieniu i przetransportowaniu, jest ich umycie. Następnie trzeba zabezpieczyć drewno, odrobaczyć je. Na tym polega praca wstępna. I dopiero po skończeniu tego etapu można zastanowić się, czego w tym meblu brakuje, i starać się to uzupełniać. Na koniec należy wybrać odpowiedni lakier i politurę.

Gdzie Pan dokonuje tych przemian?

W zwykłym garażu. Moja żona ubolewa nad tym, że nie może wstawiać tam samochodu. Niestety, garaż zastawiony jest meblami w różnych fazach pracy.

Jakie cechy charakteru są konieczne, aby wykonywać prace stolarskie oraz zawód lekarza?

Trzeba mieć cierpliwość. Co prawda kiedyś byłem mocno porywczy, jednak teraz to się zmieniło. Życie nauczyło mnie, że należy reagować natychmiast tylko wtedy, kiedy jest to konieczne. Człowiek musi wiedzieć, kiedy jest wskazany pośpiech, a kiedy nie. W medycynie, szczególnie w takiej specjalności, jaką ja się zajmuję, są sytuacje, kiedy trzeba działać bardzo szybko i natychmiast, są też takie, kiedy – wprost przeciwnie – działania szybkie, natychmiastowe i bez zastanowienia są szkodliwe. Należy być gotowym na każdą możliwość. Ja z racji zabiegowej części mojej specjalności jestem osobą dość dobrze decyzyjną, w związku z tym potrafię szybko podjąć decyzję.

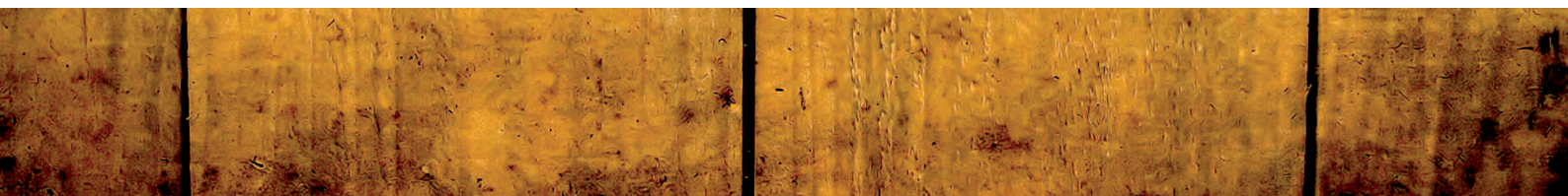
Panie Profesorze, czy te dwie wykonywane przez Pana działalności rzeczywiście można porównać? Czy mają one jakieś punkty wspólne?

Myślę, że u kogoś, kto profesjonalnie zajmuje się renowacją mebli, może pojawić się przekonanie, że polega ona na ich ratowaniu. W tych meblach z reguły jest jakieś piękno... Mają też w sobie część kogoś, kto kiedyś, przed laty tworząc mebel, myślał o nim. Te meble były robione metodami zupełnie innymi niż obecnie. Ich wytworzenie wymagało znacznie więcej pracy, również pracy intelektualnej. One nie były robione według sztancy. Wręcz przeciwnie, każdy egzemplarz był robiony trochę inaczej, wyróżniał się czymś indywidualnym. Kiedy spojrzysz na te dwie biblioteczki znajdujące się w tym gabinecie, mogą się one panu wydać prawie identyczne. Jednak w rzeczywistości różnią się odmienną fakturą użytego forniru.

Wobec tego, używając terminologii estetycznej, jak scharakteryzowałby Pan Profesor swoją potrzebę renowacji mebli?

Ja, przede wszystkim, na tyle, na ile pozwalają mi umiejętności, staram się przywrócić i zachować piękno tych mebli.

Rozmawiał Cezary Ksel

odeszli

odeszli

odeszli

odeszli

odeszli

odeszli

odeszli

odeszli

odeszli

12 grudnia 2016 roku w wieku 92 lat zmarła

prof. dr hab. n. med. Maria Ochocka

– wielki Pediatria; niezapomniany, wieloletni Kierownik Katedry i Kliniki Hematologii i Pneumonologii w akademickim Szpitalu przy ul. Działdowskiej (1979-93); Dyrektor Instytutu Pediatrii w latach 1979-1993; Współtwórczyni polskiej hematologii i onkologii dziecięcej; Twórczyni szkoły hematologii; Promotor dziewięciu doktoratów i opiekun dwóch habilitacji; Redaktor i Współautor pierwszego w Polsce podręcznika z dziedziny hematologii pediatricznej.

Odeszła Absolwentka Akademii Medycznej w Warszawie z roku 1952, która po studiach podjęła pracę w Uczelni i przez kolejne 64 lata była Członkiem naszej uczelnianej Rodziny.

Pani Profesor w uznaniu wielkich zasług dla polskiej i światowej medycyny została Członkiem Honorowym Polskiego Towarzystwa Onkologii i Hematologii Dziecięcej, Członkiem American Society of Pediatric Hematology & Oncology, International Society Paediatric Oncology (SIOP), Polskiego Towarzystwa Hematologii i Transfuzjologii, a także wielokrotnie była wyróżniana Nagrodami Ministra Zdrowia i Rektora macierzystej Uczelni.

Odszedł Mistrz wielu pokoleń studentów medycyny, Lekarz z powołania, niosący pomoc najmniejszym pacjentom.

6 stycznia 2017 r. po długiej i ciężkiej chorobie zmarła

prof. dr hab. n. farm. Danuta Zapolska-Downar

– od 2013 roku Kierownik Zakładu Chemii Klinicznej i Diagnostyki Laboratoryjnej Katedry Biochemii i Chemii Klinicznej Wydziału Farmaceutycznego z Oddziałem Medycyny Laboratoryjnej, Kierownik Studiów Podyplomowych w zakresie Analityki Medycznej (od 2008 roku).

W Osobie Pani Profesor nasza Uczelnia traci cenionego Nauczyciela akademickiego i wybitnego Naukowca.